STELA BRIE

CASTELUL VÎNTURILOR

VIOARA FERMECATĂ

A fost odată trei surori, care-şi purtau singure de grijă, fiindcă părinţii lor s-au stins din viaţă şi-au rămas orfane. Înainte de-a se duce din această lume, mama şi-a chemat fiicele lîngă patul ei şi le-a spus:

— Fetele mele dragi, văzînd că trebuie să vă părăsesc, mi-am scos inima din piept şi-am împărţit-o în trei părţi, făcînd pentru fiecare un mic dar. Pentru tine, Dina, iată această podoabă de cristal, care se va preschimba într-o floare adevărată, cu parfum suav-încîntător, de-ndată ce-ţi va apare-n cale tînărul cu suflet cald ca raza de soare; ţie, Maria, îţi dăruiesc pasărea cu pene argintii, care va prinde viaţă şi va zbura pînă în înaltul cerului, cînd vei întîlni flăcăul ce preface clipele în dulci bucurii; micuţa mea, Zoridezi, darul tău este o vioară, o vioară fermecată, ce va începe a cînta de cum va trece pragul casei tale cavalerul năzdrăvan ce poartă-n inimă o lume minunată, o lume unde soarele nu apune, unde florile nu se ofilesc, unde vei simţi vraja fericirii.

Fetele au păstrat cu dragoste şi cu duioşie darurile primite.

Dar pe măsură ce anii treceau, Dina şi Maria se neliniştea fiindcă nici unul din tinerii întîlniţi n-au împlinit vorbele mamei lor.

— Pînă cînd să tot aştept flăcăul cu sufletul ales, s-a deslănţuit într-o seară Dina. Să ştiţi că mîine plec cu un cavaler atîta de frumos, cum voi încă n-aţi văzut, de ce-l priveşti, de ce l-ai mai privi. Viaţa alături de el va fi mai dulce ca în paradis.

— Bine faci, Dina, a aprobat-o Maria. Tocmai voiam să vă dezvălui şi eu iubirea mea pentru un fecior bogat, cu veşmintele împodobite cu nestemate, cu un palat doldora de aur. Urmîndu-l, voi avea tot ce voi dori: rochii de mătase, perle şi alte giuvaeruri rare; voi străbate lumea-n lung şi-n lat căci bogăţia lui se va preface-n cai înaripaţi şi-n calești zburătoare.

— Nu vă grăbiţi, surioarelor, a spus cu blîndeţe Zoridezi. Darurile de la mama stau tot încremenite, semn că nu ei sînt cei potriviţi pentru voi.

— Ascultă, Zoridezi, a strigat furioasă Dina. Tu eşti cea mai mică dintre noi şi tu vrei să ne dai sfaturi?!

— A! Nu! Mă gîndesc doar că dintre multele cărări ale vieţii să nu alegeţi vreuna presărată cu spini şi cu suspine. Ş-apoi, cu darurile de la mama, ce faceţi?

— Fii sigură că nu ne vom împiedica de ele. Iată soarta lor! — Şi Dina a călcat în picioare floarea de cristal.

În aceeaşi clipă şi Maria a izbit pasărea argintie de pămînt. Apoi, s-a repezit ca o smintită spre scrinul unde era vioara, a luat-o şi-a rupt-o în două, înainte ca Zoridezi să-i priceapă gîndul cel rău.

— Ah! Ce-ai făcut, Maria?

— Ce mi-a fost pofta. Acum şi tu eşti la fel ca noi. Nu vei şti niciodată care-i cavalerul năzdrăvan. Cine-o să-ţi aştearnă la picioare o lume „numai cu soare şi numai cu flori"?

Încă în seara aceea, Dina şi Maria au plecat din casa părintească lăsînd-o pe sora lor cea mică învăluită într-o ceaţă de tristeţe.

Rămînînd singură, Zoridezi a strîns cioburile de pe jos şi vioara ruptă-n două şi le-a aşezat cu grijă în cel mai tainic loc, să le aibă ca amintire de la scumpa ei mamă.

După zborul rîndunelelor, care plecau toamna spre ţările calde şi se întorceau primăvara la cuiburile lor, Zoridezi ţinea socoteala vremii.

Mulţi flăcăi s-au abătut pe la poarta fetei, vrăjiţi de adîncul ochilor albaştri, de podoaba părului de abanos, precum şi de blîndeţea cu care alina suferinţa sau mîhnirea oamenilor.

Dar niciunul n-a izbutit să pătrundă-n inima frumoasei zăvorîtă din clipa-n care vioara a fost ruptă-n două, căci nu mai avea cum afla care dintre peţitori are sufletul curat precum cleştarul, luminos ca raza de soare şi puternic cum e gîndul bun.

Aşa că, Zoridezi se mulţumea cu liniştea ce i-o dădea lumina şi natura din jur, bucurîndu-se de aurora dimineţilor senine, de amiezile bogate-n miresme şi de amurgurile ce-o purtau pe aripi nevăzute pînă hăt . . . departe, în lumea cu Feţi-frumoşi.

Odată însă dorul de surorile mai mari a încolţit în inima ei, ca o floare ce creştea, creştea de nu-i mai încăpea în piept, silind-o să pornească la drum.

Întîi s-a dus s-o vadă pe Dina. A găsit-o într-o cetate depărtată, cu străzi întortocheate. A bătut la multe uşi pînă i-a dat de urmă.

Cînd a intrat în casă, Dina tocmai se căznea să potrivească o bîrnă groasă şi grea de peretele ce era gata să se prăbuşească; odăile erau răvăşite, rufele pregătite pentru spălat, mîncarea-i dădea în foc, iar de-afară se auzeau urletele disperate ale animalelor flămînde, de nu ştia sărmana cum să se mai împartă. Era îmbrăcată într-o rochie numai petice, iar faţa ei, altădată senină şi catifelată, era acum brăzdată de adînciturі de trudă şi mîhnire.

— Dina!

— Aa! Zoridezi, cum de ai venit să mă cercetezi, cînd ştiu ce rea am fost cu tine?!

— O, surioară dragă, mîhnirea mea s-a risipit demult, făcînd loc dorinţei de-a te vedea. Eşti cumva singură acasă?

— Nu. Dumnealui se odihneşte după petrecerea de azi-noapte.

— Îmi pare rău de tine, Dina. După cîte pricep eu, munceşti din greu şi fără nici un ajutor.

— Aşa este, Zoridezi. Priveşte cum m-am ofilit, ca o floare fără apă şi fără lumină, căci a făcut din mine o slujnică împovărată de treburi, iar vorbele lui sînt ghimpi veninoşi şi tunete asurzitoare.

— Decît să duci o viaţă aşa de aspră, hai, Dina, întoarce-te acasă. Ce bine o vom duce amîndouă.

— Nu, draga mea, nu mă întorc, căci aş căra cu mine atîta întunecime încît ţi-aş umbri şi ţie zilele. Du-te cu bine. Îţi mulţumesc că te-ai gîndit la mine şi mi-ai dăruit o fărîmă de bucurie.

Zoridezi a plecat de la sora ei cu inima strînsă de amărăciune. „Măcar de-aş găsi-o pe Maria mulţumită şi voioasă", şi-a zis Zoridezi.

A străbătut iar cale lungă, de două zile şi două nopţi, pînă să ajungă la palatul în care o ademenise bogatul pe Maria.

A bătut în poarta mare şi grea. Nici un răspuns. A bătut mai tare. Poc! Poc! Degeaba. N-a venit nimeni să-i deschidă. Atunci s-a opintit şi cu toată puterea ei a împins uşa. Dar, ruginită şi înţepenită cum era, abia s-a clintit un pic. „Hm! poarta asta n-a fost deschisă, cine ştie de cînd", a bombănit fata, supărată că nu-i mai voinică, s-o poată urni cu uşurinţă. Şi iar s-a opintit pînă cînd a izbutit să facă o deschizătură, cît să se poată strecura doar una ca ea, subţirică cum e floarea de sulfină.

Curtea era întinsă şi pustie. Nici ţipenie de om. Înfricoşată de atîta tăcere, Zoridezi s-a grăbit să intre în palat.

A nimerit într-o încăpere goală-goluţă; nu se găsea acolo nici măcar un scaun pe care să se aşeze. A deschis altă uşă şi alta şi încă una . . . toate odăile erau la fel, doar pereţi, tavan şi duşumea.

— Este cineva în palat? a strigat Zoridezi.

— Cine eşti? s-a auzit un glas de om morocănos.

— Om bun. Sînt Zoridezi.

— Aa! Zoridezi! Poţi veni. Sîntem în camera plăcerii.

După ce-a colindat aproape tot labirintul palatului, de nu mai ştia fata încotro s-o apuce, s-a pomenit într-o odaie, în mijlocul căreia se afla o grămadă de aur, mare cît un munte, pe care stăteau îmbrăcaţi în zdrenţe Maria şi alesul ei.

— Ce faceţi aici?!

— Păzim comoara, i-a răspuns bogatul.

— O păzim cu străşnicie, a spus Maria. Dar ce vînt te-aduce pe la noi, surioară?!

— Vîntul Dorului, căci e mult de cînd ai plecat de-acasă.

— O fi, nu zic ba, că eu nu mai urmăresc pasul vremii; noi nu ne urnim din cămăruța asta plină de desfătări.

— Și ce mîncați?!

— Uite colo în colț un sac cu pesmeți. Ia și tu, dacă vrei.

— Maria, dar mîncai atîtea bunătăți și-acum te mulțumești cu niște pesmeți?!

— Păi, ce-ai vrea, a sărit cu vorba bogatul, să ne irosim aurul nostru strălucitor pe una și pe alta?

— Nu să-l irosiți, dar să aveți cele de trebuință, îmbrăcămintea voastră e numai zdrențe. Unde îți este veșmîntul împodobit cu nestemate, de care ne-a vorbit Maria?

— Fii liniștită că-l păstrez bine. Că doar îl am de la tata, tata îl are de la bunicul, bunicul de la străbunicul, iar eu îl voi lăsa fiului meu, dacă va veni pe lume, să aibă și el cu ce merge în petit.

Maria privea în gol de parcă uitase de Zoridezi și viața ei de odinioară.

Zoridezi a părăsit palatul Mariei cu inima frîntă de mîhnire.

Cînd s-a văzut iar afară, înviorată de mîngîierile zefirului, i s-a părut că totul a fost doar un vis urît.

Și cum mergea împresurată de gînduri n-a băgat de seamă că apucase pe o cărare necunoscută din pădure. Teama o cuprinse încet, încet, pe măsură ce amurgul se depărta, lăsînd ca noaptea să preschimbe pădurea într-o lume plină de mistere... Ba ici, ba colo i se părea că vede balauri cu limbi de foc, cotoroanțe în vîrfuri de copaci și alte ființe înspăimîntătoare.

După ce luna s-a ivit printre ramuri, poleindu-le cu sclipiri de argint, Zoridezi a uitat de Muma-pădurii și de balauri, fiind încîntată de măreția nopții, al cărei farmec voia să nu se mai sfîrșească.

Deodată însă luna s-a ascuns după nori, iar din brațele nopții întunecate a țîșnit ca o pasăre de pradă un zmeu cu aripile desfăcute, gata s-o înșface pe Zoridezi.

— Ajutor! Ajutor! a strigat fata înfricoșată.

— Strigi în zadar, frumoaso, căci eu sînt stăpînul acestor locuri și nu-i urmă de om în jur. Hai, vino, să te duc în castelul meu, în care n-a pătruns niciodată raza de lumină. Să vezi ce odihnitor e să trăiești în el, a șoptit zmeul cuprinzînd-o cu aripile-i negre ca tăciunele.

— Nu vreau! Ajutor! Ajutor! a continuat să strige fata, zbătîndu-se să scape din strînsoarea crudului răpitor.

— Ți-am spus doar că nu-i nimeni prin apropiere, că de-ar fi fost, demult l-aș fi înghițit.

— Ajutor! Ajutor! a mai strigat Zoridezi, dar glasul ei era aproape stins de spaimă și desnădejde.

În clipa-n care ultima picătură de speranță s-a scurs din sufletul ei îngrozit, tremurînd ca o căprioară fugărită de vînător, numai ce-a apărut un flăcău îmbrăcat în straie albe, împodobite pe la guler și pe mîneci cu arnici.

— Cine a strigat după ajutor, a întrebat tînărul necunoscut, încercînd să deslușească-n vălul negru de mătase, ființa ce se afla în primejdie.

— Eu, voinice! Te rog, scapă-mă din ghearele acestui zmeu cu inimă de funingine.

— Nu cumva să cutezi să te apropii că nu mai vezi ziua de mîine, a răcnit zmeul furios.

— De ești curajos, precum te lauzi, lasă fata jos, ca să te poți lupta cu mine.

— O să-ți pară rău de îndrăzneala ta, necunoscutule, a spus zmeul cu mînie, dînd drumul fetei din strînsoare.

Au stat apoi față-n față, ca doi cerbi gata de luptă pîndind momentul potrivit de atac.

Pe neașteptate, voinicul i-a apucat aripile și i le-a răsucit cu tărie, de scrîșnea zmeul de durere, dar nu voia să se dea bătut, se zvîrcolea ca peștele pe uscat, se smucea, se sucea, pînă cînd a reușit să scape cu aripile vătămate, dar întregi. Pe urmă, turbat de necaz, l-a înșfăcat pe flăcău, trudindu-se să-l zvîrle în hăul prăpastiei ce sta cu gura căscată, pregătită parcă să-l înghită.

Fata, privind înfrigurată lupta și înțelegînd că voinicul se afla la strîmtoare, se foia de ici, colo, nestiind ce să facă, cum să-l ajute pe fecior. După o frîntură de clipă și-a amintit de lună, începînd s-o roage:

— Lună dragă, ieși de după nori și pe-o rază argintie trimite-i cavalerului necunoscut putere și înțelepciune ca să-l răpună pe zmeul cel rău.

Și îndată luna s-a ivit printre arbori, mai maiestoasă ca oricînd și cu strălucirea-i fără seamăn l-a orbit pe zmeu, încît acesta striga de parcă s-ar fi aflat pe jar.

— Fugi, lună! Fugi! Nu vreau lumină. Ascunde-te, și-ți voi da de mîncare pe feciorul meu.

Luna nu l-a ascultat ci și mai tare a sclipit, pînă cînd scurgerea ceasurilor i-a pălit pe nesimțite fața.

Atunci, fata s-a îndreptat spre luceafărul de dimineață, căruia i-a spus:

— Vestitor al zorilor senine, tu, frumos june al diminetii, dăruiește acestui tînăr curajos, doar o scînteie din diadema ta, ca puterile să-i crească de trei ori, pe zmeu să-l răpună și inima să mi se liniștească.

O scînteie s-a desprins din astrul lucitor, luîndu-i zmeului vederea și flăcăului mărindu-i puterile. A fost de-ajuns ca voinicul să se scuture ca de-o pală de frig și zmeul s-a pomenit cît colo: năzdrăvanul l-a ridicat de jos c-un singur deget, iar aripile i le-a smuls cu atîta ușurință de parcă ar fi fost niște fulgi.

— Voinice, voinice, lumina e cu tine, bezna s-a risipit; de-acum m-ai învins. Dar, rogu-te, lasă-mi viața că tot n-ai ce face cu ea.

— Ai dreptate, n-am ce face cu viața ta, însă de ți-o las, vei continua să semeni spaimă și plîns.

Acestea zicînd, voinicul l-a săltat cu putere-n sus, apoi l-a izbit de pămînt, făcîndu-l una cu țărîna.

După aceea s-a apropiat de fată:

— Dacă-mi îngăduiești, prea frumoasă fată, am să te însoțesc pînă acasă, nu cumva să mai apară vreun zmeu, vreo zgripțuroaică sau altă lighioană de acest fel.

— Primesc cu plăcere, însă mă tot frămînt cum să te răsplătesc pentru binele ce mi l-ai făcut.

— Răsplata am și primit-o. Bucuria a fost de partea mea că am putut să-ți fiu de folos.

În vreme ce pășeau agale, unul lîngă altul pe cărăruia îngustă din pădure, tăcerea s-a așternut între ei, fiind luați fără de veste pe aripile diafane ale gîndurilor: „Gingașă fată, de-ai pătrunde-n sufletul meu, ai vedea o lume minunată. Din clipa în care te-am întîlnit, nu mai există noapte, ci numai zi. O! dar n-ai să știi niciodată, deoarece n-am să-ți dezvălui nicicînd această scumpă taină, ca nu cumva să crezi că cer inima ta drept răsplată fiindcă te-am scăpat de zmeu."

În același timp și fata se întreba: „Oare cine va fi aleasa acestui tînăr curajos și bun?" „Desigur, ei îi va fi dat să cunoască mireasma fericirii și liniștea izvorîtă din taina ocrotirii."

Dar iată că drumul s-a sfîrșit în dreptul căsuței cu zorele și petunii sub ferestre.

— Acum te las, dar nu înainte de-a afla ce nume porți, a spus flăcăul.

— Zoridezi.

— E mai frumos decît mi-am închipuit.

— Și ție cum îți zice?

— Zenit.

— Zenit? Nici că ți se potrivea alt nume mai bine. Ei, dar, intră-n casă, să te odihnești puțin.

— Nu zic ba, mai ales c-aș bea și un strop de apă.

De-ndată ce Zenit a trecut pragul odăii, s-a auzit parcă susurul lin al izvorului... sau nu... parcă era joaca zefirului... nici asta... era bucuria ciocîrliei în zborul ei spre soare...

Zoridezi a înlemnit cu paharul în mînă; ea recunoscuse glasul dulce al viorii.

„Oare cum poate cînta, de vreme ce-i ruptă-n două?!" s-a întrebat mirată.

Se repezi s-o vadă... dar nu mai era în locul unde o pusese; doar glasu-i mai răsuna încet, încet ca o șoaptă de iubire.

Zenit, fermecat de fată și de tot ce-o înconjura, a crezut că-i mai nimerit să plece, pînă nu apucă să-i dezvăluie zbuciumul din inima sa.

După ce Zenit a ieșit pe ușă, fata a rămas descumpănită.

De-atunci, Zoridezi petrecea multe clipe-n țara visurilor; acolo îl întîlnea pe dragul ei Zenit.

Într-una din zile i-au bătut iar la poartă trei feciori bogați și chipeși care au încercat să-i cucerească inima; i-au înșirat fiecare belșugul ce-o aștepta.

În zadar, fata era de neclintit.

— V-am spus doar, cinstiți cavaleri, că inima mea e dată.

— Atunci, de ce stai tot singură, nemăritată? a întrebat unul din ei.

Pe cînd se frămînta să le dea un răspuns, numai ce-a apărut Zenit în straiele-i mîndre de dimie.

— Iată-mă, Zoridezi, n-am mai putut îndura chinul de-a nu fi în preajma ta; chipul tău îl vedeam în fiecare floare; glasul tău îl auzeam în orice cînt. N-am comori să-ți dau și nici frumos ca un zeu nu sînt, tot ce-ți pot oferi, e inima mea. Spune-mi, te mulțumești numai cu atît?

Unul dintre cei trei feciori bogați, a spus rizînd.

— Ha! Ha! Vezi-ți de drum, tinere. Noi i-am făgăduit bogății, nu glumă, ș-apoi privește ce veșminte avem, cusute numai cu fir de aur. Și totuși ne-a respins.

Ascultîndu-l, Zenit a simțit că pămîntul se clatină, că e gata să se prăbușească, iar inima i se zbătea ca o pasăre rănită. Crezînd că nu mai are ce nădăjdui, s-a întors spre ușă.

— Stai, Zenit. Tot ce mi-ai spus, îmi dă curaj să mărturisesc cu glas tare că pe tine te-am așteptat. Floarea iubirii ce mi-o oferi e mai de preț decît orice comoară din lume. O primesc și-ți dăruiesc în schimb inima mea.

De bucurie, Zenit a luat-o de mînă și-a fugit cu ea pe cărări de munte, prin poieni cu flori și iarbă, zburdînd ca un cerb și răspîndind atîta veselie încît nunta s-a și pornit în pădure. Soarele și luna au stat la masă, stele și luceferi le-au servit bucatele, păsările au cîntat, iar florile au dansat.

De-atunci au trecut ani mulți, Zoridezi și Zenit trăiesc și astăzi fericiți, tineri și frumoși, cum nu sînt alții pe pămînt.

COMOARA GREIERAȘULUI

Pe la amiază, fiind obosită, furnica se urcă pe un trandafir alb să se odihnească. Fără să-și dea seama, căldura soarelui a adormit-o. Prin somn i s-a părut că aude o melodie de ghitară. Cînd s-a deșteptat, privind în jos, văzu un greier.

— Ei, furnico, ți-a plăcut cum am cîntat?

— Mi-a plăcut, desigur, dar cunosc și povestea cu greierul care vara a cîntat și iarna... Cu ce te vei hrăni cînd va ninge și va viscoli?

— Tocmai asta e. Vreau să uităm povestea aceea și să te invit cu la mine. Vino să te cinstesc din bunurile mele.

— Și cum sînt?

— Delicioase. Vino și te ospătează după pofta inimii.

— N-am timp încă, zise furnica coborînd de pe leagănul parfumat. Mai am de dus zece saci. Abia pe urmă voi putea primi invitația ta.

— Hai să-ți ajut și cu să isprăvești mai repede!

După ce-au terminat treaba, s-au luat de mînă și au pornit. Au mers ei, tot mers pe o cărare lungă pentru amîndoi. Din loc în loc poposeau. În sfîrșit, greierele se opri în dreptul unei ferestre, în care un păianjen iscusit așezase o perdea dantelată.

— Intră fără teamă, își îndemnă el prietena.

Furnica dădu cu atenție perdeaua la o parte și, săltîndu-se ușor, sări înăuntru. Greierele o urmă.

— Ah! ce plăcut e aici! Îți vine să crezi că am nimerit în Țara poveștilor, spuse uluită furnica.

— Așa-i? Poți să stai la mine cît poftești.

— Oare ce sînt aceste bogății atît de gustoase și atît de frumos colorate?

— Sînt bunătăți făcute de-o zînă cu păr de aur și cu inima bună. Datorită ei voi putea de-acum să cînt, să cînt, cum n-a cîntat nimeni din neamul meu.

— De-aș ști cum se fac aceste bunătăți i-aș spune mamei să prepare pentru toate furnicile din mușuroi. Ah! ce le-ar mai plăcea și lor.

— Dacă vrei, mă duc să-ți chem rudele și prietenele să mănînce și ele.

— O! Ce bine ar fi!

— Atunci am și pornit.

Cîntînd și zburdînd, ca orice ființă cu inima bună și darnică, greierele se-ndreptă spre cetatea furnicilor.

Cînd auziră furnicile unde se află mezina lor se-nfuriară.

— Să te duci, greiere, și să-mi trimiți fata acasă! Ai atras-o cu vorbe gogonate. Cine te crede că ai o comoară, striga din răsputeri furnica cea bătrînă.

Văzînd că pun la îndoială bunele lui intenții, greierele nu le băgă în seamă și făcu cale-ntoarsă.

— Vin? întrebă furnica.

— Nu. N-au crezut nimic din ce le-am spus. Dar să nu ne mai gîndim la ele. Uite, pe mine parcă mă ademenește dulceața muntelui roșu, zise greierele.

— Pe mine aroma și frăgezimea celui alb.

După ce s-au săturat, furnica s-a așezat pe muntele violet. Greierele s-a urcat pe muntele de culoarea măciesului, și-a luat ghitara și a pornit să cînte o melodie veselă pentru micuța lui prietenă.

Au stat ei acolo zile, săptămîni și luni. Afară zăpada acoperise totul.

Greierele și furnica nici nu bănuiau că iarna sosise demult. Cum era să bănuiască de vreme ce trăiau în bine și la căldură.

Într-o dimineață însă liniștea le fu tulburată de un glas bărbătesc.

— Mi se pare mie sau am auzit cîntînd un greiere.

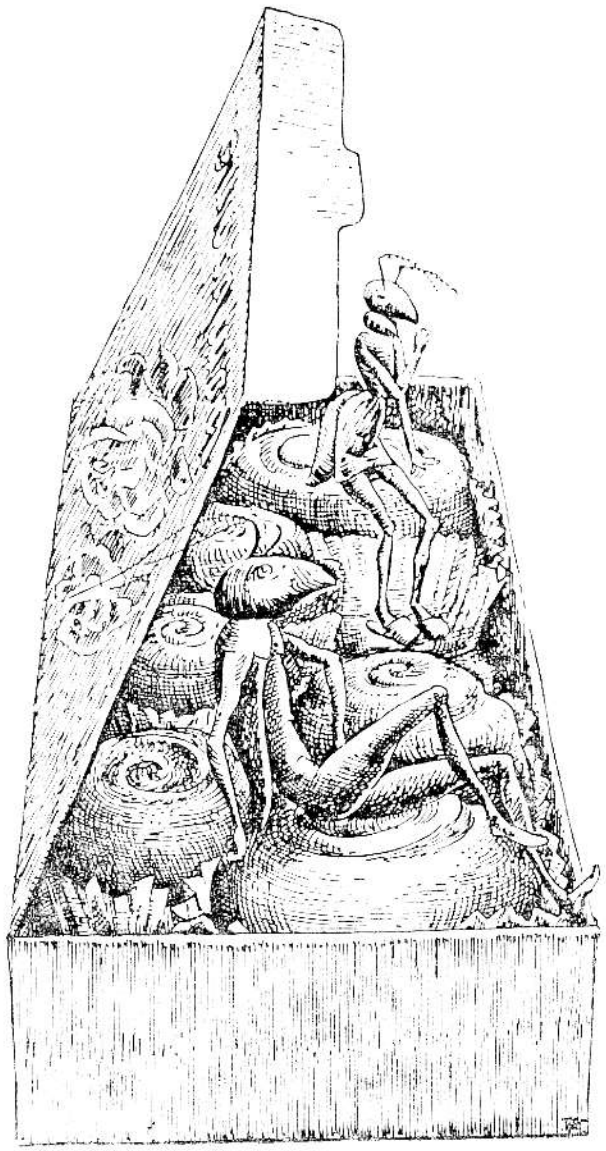

— Da, tată, cîntă atît de frumos că nu mă mai satur să-l ascult.

— De cîntatul lui îmi arde mie. Oare unde este?

Speriată de soarta ce-l aștepta pe greiere, fetița cu păr de aur se repezi și luă cutia cu bomboane. Cînd vru s-o ascundă, tatăl i-o luă din mînă și-o deschise.

— Ia te uită! Aici erai, ghitaristule și încă nu singur ci cu furnica. V-ați înfruptat destul. Și nici una, nici alta, i-a aruncat pe fereastră afară.

— De ce ai făcut asta, tată?!

— Fiindcă ar fi mîncat toate bomboanele.

— Dar eu le-am preparat, tată.

— Da, din zahărul meu, spuse zgîrcitul.

Îngroziți, greierele fără ghitară, iar furnica numai în papuci de vară s-au pomenit pe sclipitorul covor de nea.

Gerul se și grăbi să-i îmbrace în cojoace cu franjuri de gheață.

— Ce ne facem, furnicuțo?

— Nu știu. Eu mă întorc la mama. Vino și tu. Brr! . . . ce frig mi-e, de abia mă pot mișca.

— Să nu stăm pe loc, să nu stăm nici-o clipă, spuse greierele.

Au luat-o la fugă peste marea albă de omăt pînă la mușuroi.

— Mamă! Mamă! Deschide ușa repede!

Prin crăpătura ușii, în care apăru chipul trufaș al stăpînei furnicarului, aerul plăcut din odaie se furișă pînă la frunțile de sloi ale celor doi prieteni și le mîngîie cu duioșie.

— Bine că te-ai întors. Treci iute și te încălzește, zise furnica cea bătrînă, împingîndu-și fata spre sobă.

Dar cînd să intre și greierele, se răsti:

— Tu, du-te cîntă și joacă la fel ca străbunicul tău.

— Dă-i voie, mamă, și lui să vină în casă. E cumsecade și bun.

— Nu! N-am nevoie de cîntăreți.

Astfel rămase greierele amărît în gerul aspru.

Rătăcind la întîmplare pe poteci necunoscute și zgribulit de frig dădu peste o ghitară părăsită ce-avea doar o singură coardă. O ridică, o strînse la piept, ca pe un prieten regăsit, și începu să cînte.

— Ce cîntec trist! De ce ești mîhnit, greierașule? îl întrebă o floare ce tocmai își scotea frumosu-i căpșor alb de sub zăpadă.

— Cum să nu fiu, dacă neîndurata iarnă vrea să mă înghețe.

— O! nu te necăji. Eu sînt Ghiocelul, floarea care vestește primăvara. Iată, Iarna, zărindu-mă, și-a pregătit telegarii de plecare.

— Ah! Ce bucurie mi-ai făcut, floare năzdrăvană!

După ce-și luă rămas bun Ghiocelul, veniră pe rînd Brîndușa, Lăcrămioara, Vioreaua, apoi alte și alte flori, înfrumusețînd cîmpiile și înveselind toate vietățile pămîntului.

Greierele iar cînta vesel, cînta cu foc.

— Greiere, mi-a spus prietena ta, fetița cu păr de aur, că ești un cîntăreț neîntrecut, îl întîmpină Primăvara într-un amurg.

— Muzica e viața mea, mîndră Primăvară.

— Vrei să vii la palatul meu, să cînți pentru flori în clipele lor de odihnă, atunci cînd sora mea Iarna domnește peste natură?

— Cu multă plăcere, îi răspunse greierele.

Se perindară rînd pe rînd Primăvara, Vara, Toamna și din nou Iarna sosi vioaie și proaspătă în vălu-i sidefat de nea.

În mușuroiul furnicilor era forfotă mare. Toate se găteau să plece la palatul de sticlă al piticilor de sub pămînt, unde Primăvara anunțase o mare serbare. Se zvonise că ar fi acolo și un ghitarist renumit.

La palat se adunară o mulțime de gîngănii mărunte care populează cîmpiile și pădurile în lunile călduroase, iar cînd se instalează frigul stau nevăzute în adăposturile lor.

Furnicile abia și-au găsit loc în sala ticsită.

Sunetul gongului așternu tăcerea, mărind nerăbdarea tuturor. În culise, florile Verii și-ale Primăverii își terminaseră ultimele pregătiri.

După ridicarea cortinei un grup de Trandafiri și Dalii intrară în scenă, dansînd în ritmul cîntecului de ghitară.

Publicul aplaudă îndelung.

Clopoțeii jucară un briuleț, ținîndu-se strîns făceau pași mărunți înainte, înapoi, se adunau ca un melc, ca apoi să se desire ca brîul lui Făt-Frumos.

Pereții răsunară de aplauzele cu care erau răsplătiți.

Garoafele în ii de sărbătoare făcură piruete grațioase, uimind spectatorii cu talentul lor.

După pauză scena înfățișă o priveliște încîntătoare: un rîu cu apă cristalină uda o cîmpie nesfîrșită. Soarele se pierdea undeva în zare, retrăgîndu-se spre asfințit. Firele de iarbă se alintau în brațele străvezii ale vîntului hoinar.

Din depărtări o melodie de ghitară umplea văzduhul. Ghiocelul asculta vrăjit. Vioreaua era mai frumoasă ca oricînd, în veșmîntu-i rupt parcă din albastrul cerului. Sulfina se plimba cu Sînziana din poiană. Scînteuța subțirica pălăvrăgea ca Păpădia-n haine aurii. Macul se roșise tot de ciudă că Albăstreaua se ascunsese de el. Ciulinii, cu fața ca rubinul, priveau nedumeriți la cei cîțiva Ciucurași în bluze liliachii, ce pășeau sprinteni, împrăștiind parcă prospețimea izvorului ieșit la lumină prin poarta smălțuită a muntelui îndepărtat. Petuniile și Micșunelele purtau în iile și fotele lor mireasma unui parfum rar. Busuiocul zîmbăreț aducea norocul cu el, dăruind fiecăruia cîte o fărîmă.

Cîntecul ghitarei se domoli în vreme ce amurgul învălui scena. Apoi, o melodie sprințară adună florile pe malul apei. Se prinseră-ntr-un cerc mare și jucară în timp ce sala clocotea de strigăte și de aplauze.

— Și-acum, să vă prezint pe vestitul cîntăreț care ne-a ajutat la reușita programului nostru: marele maestru Greiere, zise cinstitul Crin cu fața dalbă.

Furnicile încremeniră de mirare. Doar furnica cea bătrînă nu s-a pierdut cu firea, ci profitînd de faptul că greierele era o veche cunoștință, l-a felicitat și l-a invitat pe duminica viitoare la balul furnicilor.

Greierele n-a refuzat-o, mai ales că dintr-un ungher al sălii îl priveau ochii tinerei furnici, care s-a apropiat de el și i-a spus:

— Știi, greiere, abia azi mi-am dat seama de adevărul cuvintelor tale. Mare dreptate ai avut cînd mi-ai mărturisit că muzica e comoara ta cea mai de preț. Mă bucur mult că ai izbutit să demonstrezi acest lucru nu numai mie, ci și mamei care te credea un pierde-vară.

— Vorbele tale curate ca roua dimineții, dulci ca nectarul florilor și calde ca raza de soare mă fac să simt încă o dată fiorul izbînzii, zise greierele fericit că meritele i-au fost recunoscute, în sfîrșit, de o furnică.

CODRUȚ

Demult, demult, în Plaiul Alunișului a fost o iarnă grea. Munții din jur și-au ascuns vîrfurile sub coifuri strălucitoare de nea. Ursii dormitau în bîrloguri tăinuite. Lupii rătăceau și hăuiau de foame pe cărările troienite.

De cîteva zile ningea, ningea neîncetat.

Dintr-o colibă ce părea o movilă de omăt a ieșit un băiat pirpiriu, cu privirea ageră, strîns peste hainele-i subțiri cu un cojoc vechi și peticit. Și-a îndesat pe cap o căciulă brumărie, roasă pe alocuri, dar care, pe semne, mai ținea cît de cît de cald.

Jocul fulgilor de nea, fugăriți de-un vînt poznaș, l-a făcut să zîmbească. A întins mîinile să prindă și el cîțiva zburători. Apoi, înaintînd anevoios, zăpada ajungîndu-i pînă mai sus de genunchi, se îndreptă spre șură.

A dat două grămăjoare de fîn văcuței Joiana, după aceea făcu cale întoarsă. A intrat în colibă, a tras zăvorul de la ușă, a mai pus cîteva lemne pe foc și deodată o tristețe adîncă i s-a așternut pe față. Rămase cu privirea pierdută dincolo de flăcări.

— Codruț! Codruț! de ce ești amărît?! l-a întrebat cățelușul Fereguț, trăgîndu-l de mînecă.

Băiatul l-a privit o clipă tot cu gîndul dus, pe urmă l-a luat în brațe și i-a netezit blana albă ca de nea.

— Dragul meu Fereguț, peste cîteva luni ne vom despărți. Fratele Ionuț va veni și va avea grijă de Joiana, iar eu voi pleca departe . . . cine știe unde . . . voi duce cu mine dorul de tine, de șoaptele izvorului, de poienile cu afine, de veverițe, de cerbi și căprioare, de întregul nostru plai.

Cum cățelușul nu și-a putut închipui o despărțire de bunul său prieten, a început să facă tot felul de ghidușii, pînă l-a înveselit pe Codruț.

Dar lunile de iarnă treceră mai repede ca oricînd.

Primul care s-a trezit din amorțeală a fost izvorul din vale. Gălăgios se rostogolea fără-ncetare printre pietricele și nuiele; șerpuia printre stînci, se furișa pe sub pămînt, săpînd peșteri adînci, ca apoi să-și scoată iar la lumină șuvița-i cristalină spunînd bun găsit brazilor, păsărilor și florilor, înviorate de căldura razelor.

Plaiul Alunișului s-a îmbrăcat cu flori de ghiocei, brînduși și viorele. Cățelușul alerga toată ziua prin pădure, umplîndu-și pieptul cu aerul înmiresmat de primăvară. Seara, cînd se-ntorcea la colibă, povestea pe nerăsuflate, cîte a văzut și ce-a mai auzit.

— Codruț, știi ce mare a crescut brăduțul din vîrful Măgurii! Știi că mierla de pe deal și-a terminat cuibul? Știi . . . dar ce ai?! Nu mă asculți?!

— Ba da, Fereguț, tu-mi vorbești de lucruri frumoase însă pe mine alte gînduri mă împresoară acum. Mîine trebuie să fiu în orașul de pe malul apei de cristal.

— Și ce-i rău în asta?! Că de cînd te știu ai tot visat să-l vezi.

— Ai dreptate. Dar n-am visat să-l văd într-o zi ca cea de mîine. A venit vremea să se împlinească ce ți-am spus azi iarnă.

— Deci, e adevărat, a zis cățelul îmbufnat.

— Da! Să fii cuminte pînă vine Ionuț.

Băiatul și-a pus traista pe umăr, s-a mai uitat o dată cu duioșie la Fereguț, apoi a ieșit.

Luna se desfăta în voie, poleind vălul nopții cu sclipiri de-argint, cînd Codruț s-a alăturat grupului de fete și băieți ce se îndreptau împovărați de gînduri spre orașul mult dorit.

Pînă atunci, nici unul dintre ei nu l-a văzut. Dar au auzit despre strălucirea lui.

Stelele au pălit. Aurora tocmai acoperea bolta cerului albastru cu vestitele-i perdele-n dungi portocalii și rubinii, cînd copiii din micul sat de munte ajunseră pe străzile întortocheate și tăcute ale orașului. Piața care găzduia o dată pe an tîrgul de slugi, gemea sub picioarele plăpîndelor ființe. Codruț, împreună cu ortacii lui, s-au așezat într-un colț, așteptîndu-și cumpărătorii.

Rînd pe rînd, băieții și fetele și-au urmat stăpînii.

Un bogătaș, burduhănos s-a apropiat de Codruț și l-a întrebat.

— Cum te bagi slugă cu luna sau cu anul?

— Cu anul.

— Și cît ceri?

— Mîncare, un rînd de haine, o pereche de opinci, una de bocanci și-o oaie.

— Hm! că scump mai ești! Nu vezi că nu-i pic de vlagă-n tine?

— De! Cum mi-a fost traiul, boierule.

A plecat burduhănosul tot bodogănind.

A venit alt cumpărător, cu fața și mai puhavă.

— Te bagi slugă, mă?

— Da.

— Cu anul?

— Cu anul.

— Cît ceri?

Băiatul i-a înșiruit și lui prețul ca celuilalt.

Buhăitul s-a învîrtit după el, l-a pipăit, a dat din cap nemulțumit, apoi a zis:

— Prea ești mic și slab.

— Pe măsura avuției, boierule, că de era măcar jumătate cît a dumitale, trupu-mi creștea de-ndestulare și nu eram silit să mi-l pun de vînzare.

— Nu ești de mine, băiete, a spus bogătașul, depărtîndu-se ca ars.

Către spartul tîrgului a sosit unul gîfiind.

— Uf! ce m-am grăbit! Numa tu ai rămas, mă?

— Da, a răspuns Codruț.

— Te bagi slugă?

— Da.

— Îți dau mîncare, haine, o pereche de opinci și-o oaie.

— Și bocanci?

— Bocanci, ai zis! Cînd s-a pomenit așa ceva?! Nu-ți dau nimic mai mult.

Copilul a cumpănit în gînd ce să facă: „de mă întorc acasă, înrăutățesc traiul celorlalți... e mai cuminte să cad la învoială."

Astfel a nimerit Codruț, slugă pe trei ani la bogătașul Hoalba, ce locuia departe, cale de două zile și două nopți.

O scînteie de bucurie a licărit în sufletul băiatului cînd a văzut că stăpînul își avea moșia între munți.

De cum au ajuns, Hoalba l-a și pus la treabă: să curețe grajdul, poiata și curtea. Apoi l-a trimis cu oile la pășune.

Truda multă și hrana puțină l-au istovit degrabă pe băiat. Pe deasupra, mai îndura și umilința vorbelor de ocară ce ieșeau din belșug dintre buzele stăpînului, așa cum ies ghimpii de scaieți.

Într-o dimineață, pe cînd oile căutau firele de iarbă sub pătura de zăpadă, Codruț și-a scos fluierul să-și mai topească aleanul în cîntece.

Însă nici n-a început a doini că a auzit niște gemete. S-a uitat în dreapta... s-a uitat în stînga... cînd, deodată, a văzut o fată ce zăcea jos în neștire. A luat repede zăpadă în palme și i-a frecat fruntea și obrajii, pînă ce fata și-a deschis ochii.

— Ți-o fi foame, i-a zis Codruț.

Fata n-a spus nimic. Doar l-a privit mirată.

Băiatul și-a scos merindea ce-o avea pentru ziua întreagă și-a dat-o necunoscutei, care a început să mănînce, ca una ce n-a pus în gură nimic de-o săptămînă. După aceea a vorbit.

— Mă cheamă Ileana. Am fugit de la stăpîn că n-am mai putut îndura munca grea și foamea din casa lui. Mă duc să-mi caut alt stăpîn. Tu nu știu cine ești, dar îți mulțumesc pentru ajutorul ce mi l-ai dat. Soarta să te răsplătească pentru inima ta bună. Rămîi sănătos!

— Mergi sănătoasă, a spus Codruț, privind în urma ei cu tristețe.

După cum a fost învoiala, cu chiu cu vai, Hoalba i-a făcut băiatului un rînd de haine din postav gros și greu, și-o pereche de opinci.

Cînd iarna a venit din nou, călare pe un viscol năprasnic, Codruț și-a îmbrăcat hainele cîștigate cu atîta trudă și s-a dus în pădure să aducă lemne, așa cum îi poruncise bogătașul. Zăpada scîrțîia sub picioare, de înghețată ce era. Băiatul sufla în pumni să nu-i degere mîinile.

Și cum mergea el grăbit, s-a împiedicat de ceva, care s-a răsturnat. A crezut că-i o buturugă acoperită cu zăpadă. Chiar a trecut, făcînd cîțiva pași, dar, privind înapoi, i s-a părut că vede sub nămete un om. S-a întors și l-a scuturat de pulberea albă. Într-adevăr, era un băiat, cam de vîrsta lui.

„Vai! a înghețat de-a binelea," a zis Codruț.

A strîns lemne și-a făcut foc. Pe urmă s-a așezat lîngă drumețul troienit, a pus sumănelul peste amîndoi, izbutind după un timp să-l desmorțească.

— Unde sînt?! a întrebat necunoscutul cu glas șoptit.

— În pădure. Cine ești și de unde vii?

— Îmi zice Trăienuț. Eram slugă la bogătașul de peste deal. Azi noapte au venit lupii la stînă și, cu toată împotrivirea mea și-a cîinilor, au răpit trei oi. Cînd a văzut stăpînul paguba, a început să mă bată, de era să mă omoare. Am scăpat cu fuga.

— Și-ncotro te îndrepți acum?

— Spre casă. Iar la primăvară voi merge iar în tîrg ... poate voi nimeri un bogătaș mai omenos.

— Uite, a zis Codruț, ia sumănelul meu, altfel nu văd cum ajungi la ai tăi.

— Cum să-l iau?! Tu să rămîi dezbrăcat?!

— Nu rămîn. Am cojocul cel vechi. Grăbește-te, să nu te prindă noaptea pe drum.

Trăienuț a îmbrăcat sumănelul, a mulțumit încă o dată pentru facerea de bine și-a pornit.

Lunile au trecut unele după altele, ca niște cocori singuratici.

Într-una din seri, cînd s-a culcat în așternutul de paie din ieslea grajdului, băiatul și-a amintit că a doua zi era obișnuitul tîrg de slugi. „Cîți copii sărmani vor apuca iar drumul slugăriei!" a gîndit el cu amărăciune.

— Codruț! Codruț! l-a strigat cineva, tăindu-i firul gîndurilor.

„Cine-o fi?!" s-a întrebat el mirat.

A deschis ușa. În brațe i-a sărit Fereguț.

— Cum ai ajuns aici neastîmpăratul meu drag?!

— Zburînd, a zis cîinele cu ochii umeziți de bucuria revederii.

— De-ai avea aripi, te-aș crede, a spus Codruț, strîngîndu-l cu căldură la piept. Dar prin ce minune ai aflat unde sînt?

— Prin nici-o minune. Am rugat o rîndunică să te caute, să te caute în lumea întreagă pînă te-o găsi.

— Fereguț, Fereguț, ce prieten bun ești tu! Oo! de știam că vii îți lăsam din cina mea. Așa n-am nimic să-ți dau să mănînci.

— Nu-ți face griji. Nu mi-e foame. Stai colea, să-ți spun o veste mare.

— Ce veste?!

— În orașul de pe malul apei de cristal se dă o luptă crîncenă, pe viață și pe moarte.

— Nu mai spune! Cine cu cine se bate?

— Un cavaler frumos, ce poartă pe umeri o manta sidefie, cu un zmeu înfășurat într-o pelerină neagră, neagră, cum e smoala.

— Ce-au de împărțit?!

— Piața unde se ține tîrgul de slugi.

— Hm! Cine ți-a spus ție toate acestea?

— Păi am fost la oraș cu Ionuț și-am văzut cu ochii mei cum se loveau. Aveau puterile pe sfîrșite, strigau după ajutor, dar lupta n-o încetau.

— Și?!

— Și nimeni nu îndrăznea să se alăture vreunuia. Sta mulțimea în jurul lor, încremenită ca stana de piatră și privea înfricoșată. Tocmai atunci, rîndunica mi-a șoptit că te-a găsit. Cît ai clipi, am și pornit la drum. Și-am venit cît pe jos, cît pe sus, adus de-o barză ce venea din țările calde, iar la urmă, pe spinarea unui cerb.

— Isteț cîine am, a zis Codruț, îmbrăcîndu-se grăbit. Haide, s-ajungem la timp.

Ieșind afară, zorile i-au înviorat cu îmbrățișările lor diafane.

Cerbul care-i aștepta nerăbdător, s-a oferit să-i ducă el. Și fiind iute de picior, cum e pasărea la zbor, numai ce s-au pomenit în orașul cu trista piață.

Locul care a găzduit vreme îndelungată tîrgul de slugi era acum cîmpul de bătaie dintre cavaler și zmeu.

Băiatul a înțeles imediat care luptă pentru bine și dreptate, fiindcă orașul se scufunda în ceață, sau strălucea ca un giuvaer, după cum sorții de izbîndă se înclinau spre zmeu sau spre cavaler.

— Apă!

— Apă! cereau cei doi, ce-și storceau ultimile picături de vlagă.

Codruț a luat un căuș de apă dulce din albia rîului călător, împrospătînd puterile cavalerului cu mantaua sidefie.

Pe dată, acesta și-a cuprins dușmanul în brațe și l-a izbit de pămînt, cu atîta putere, încît l-a lăsat fără suflare.

În clipa următoare, piața s-a acoperit cu flori. Tot atunci, văzduhul a fost zguduit de tunete îngrozitoare.

„Ura! Ura! L-a învins" a strigat mulțimea într-un glas.

Cavalerul s-a apropiat de Codruț și i-a spus:

— Ai sosit la vreme. Fără ajutorul tău n-aș fi izbutit să-l răpun pe acest răufăcător. Vreau să te răsplătesc. Cere-mi orice și eu îți voi da.

— Răsplata am și primit-o. Privesc și nu-mi vine a crede că, peste urmele mele și ale atîtor

copii sărmani, au răsărit, așa deodată, aceste flori roșii, albe, galbene și albastre, înmiresmînd orașul și dăruind atîtea speranțe. Dar, mă-ntreb, de ce te-ai străduit și pentru cine?!

— Pentru tine, dragul meu și pentru toți copiii ce-au avut soarta ta. Eu sînt cavalerul Munților de smarald, dar cînd am avut anii tăi, am stat și eu în această piață, de mi-am vîndut puterea brațelor unui bogat cu inima seacă, de parcă ar fi fost de piatră. Brazii însă m-au luat sub scutul lor și mi-au dezvăluit taina acestui tîrg. Ajutat de soare, de vînt și de izvoare, am dat de urma zmeului ce fura an de an fericirea copiilor, care erau apoi siliți să facă voia bogaților haini. Ei, dar să uităm amarul acelor zile și să ne desfătăm în bine! Uite, Fereguț, Ileana, Trăienuț și ceilalți joacă hora bucuriei. Du-te, joacă și tu cu ei, l-a îndemnat cavalerul.

Codruț s-a prins în horă și s-a învîrtit, învîrtit, amețit de vraja veseliei.

În vremea aceasta, cavalerul a umplut cupele florilor cu brățări de aur, apoi a dispărut.

Fereguț, neastîmpărat ca-ntotdeauna, s-a desprins din joc, și-a început s-alerge printre flori, strigînd:

— Cine mă prinde? Cine mă prinde? Cine ... și deodată s-a oprit.

— Ia priviți! a spus el uluit, arătînd cupele parfumate.

Copiii au alergat curioși spre el și-au văzut darurile lăsate de cavaler.

A luat fiecare cîte-o floare și fericiți au plecat spre casele lor.

Iar la urmă am rupt și eu o petunie, în care am găsit povestea ce v-am spus-o vouă.

POIANA CU MISTERE

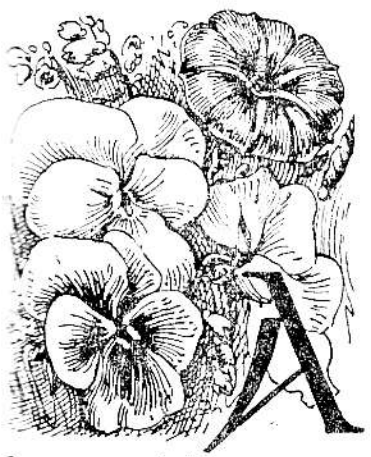

A fost odată un flăcău pe care-l chema Lian și avea o surioară cu numele Ioana.

Cînd Ioana i-a ajuns pînă la brîu, Lian i-a spus:

— A sosit vremea, surioară, să-ți dezvălui tainele din Poiana cu mistere. Așa că pregătește-te de drum.

— Sînt gata, frățioare, i-a răspuns Ioana bucuroasă.

— Cum ești gata?! Nu pui ceva merinde la-avem dacă ne-o fi foame?

— Ba da, imediat.

Și fata umplu, cît ai clipi, un coș cu bunătăți.

Lian și-a chemat bidiviul înaripat, și-a urcat sora pe spinarea lui, a încălecat și el, pe urmă au săgetat văzduhul ca un fulger, zburînd pe deasupra cîmpiilor blajine, a dealurilor prietenoase și-a munților curajoși, pînă ce-au ajuns într-o poiană, ce lucea în soare ca un curcubeu în zeci de culori și era învăluită în miresme ademenitoare.

Nici bine n-a sărit fata de pe cal că privirea i-a căzut pe o floare cocoțată în vîrful unei tulpini negre și albicioase ce se înclina cu atîta grație de parcă ar fi fost o prințesă din vremurile de demult.

— Ce minunată-i! a exclamat Ioana, vrînd s-o mîngîie.

— Păzea! a strigat Lian. E Poama-Vulpii; se-mbracă după cum vezi, dar fructele sînt numai otravă.

În timp ce Lian vorbea, Poama-Vulpii începu să tremure ca scuturată de friguri, după aceea prinse a se învîrti tare, tot mai tare, pînă cînd nu se mai văzu decît un vîrtej ce căpătă deodată chip de zgripțuroaică, cu ochii bulbucați de mînie, c-o mătură rășchirată-n mîini, gata de luptă. Ioana, înspăimîntată, nu mai știa cum să se ferească din calea ei.

— Nu-ți fie frică, Ioană, că-i vin eu de hac îndată, a încercat s-o liniștească Lian.

— Hm! Rămîne de văzut, care din noi doi îi va face de petrecanie celuilalt, rînji scorpia, dînd să-l lovească cu mătura.

Voinicul însă i-a smuls-o din mîini și-a călcat-o în picioare; numaidecît, baba cu colți de fiară-n gură, s-a prăbușit la pămînt, scoțînd un urlet înfiorător, de se cutremurară toate pădurile din jur.

— M-ai răpus! M-ai răpus. Mi-ai știut taina, voinice, altfel te-aș fi doborît dintr-o lovitură, a mai putut spune dihania, dîndu-și ultima suflare.

Ioana s-a apropiat de fratele ei, cu privirile întoarse spre cotoroanță, de teamă c-ar putea să se ridice de jos. L-a luat pe Lian de mînă să se simtă mai în siguranță.

ÎN CLIPA URMĂTOARE, zărind o floare gingașă și albă, a uitat de groaza prin care a trecut și din cîțiva pași a și fost lîngă ea. N-a îndrăznit s-o atingă, ci doar a întrebat:

— Lian, asta ce fel de floare este?

— O! Asta da! E ghiocelul, floare născută din zimbetul razei de soare, dăruit fulgului de nea; e toată numai voioşie încît dă şi altora din ea.

Fata i-a netezit uşor petalele suave. Pe neaşteptate însă ghiocelul a dispărut, pomenindu-se lîngă ea, c-un copil în haine albe de mătase, aidoma pajilor de la vechile curţi împărăteşti.

Ioana, hai să ne jucăm de-ascunsa, a îndemnat-o el.

— Hai.

Dar, fiindcă nu aveau unde să se ascundă, decît după florile din poiană, micul paj a rostit:

Unu, doi, trei,
Să ne facem mititei

Şi Ioana a simţit cum se face mică, din ce în ce mai mică, ajungînd cît o viorea. Iar prietenul ei n-o depăşea nici măcar c-un deget.

Astfel s-au putut ascunde după frunze şi petale, în cupele cu nectar, pînă ce-au ostenit. După aceea, băieţelul a grăit:

Unu, doi, trei,
Să ne facem măricei.
Şase, şapte, opt,
Fiecare cum a fost

Numaidecît, copilul în haine de mătase s-a prefăcut în floare, zîmbind Ioanei, ce crescuse ca înainte.

— Ioana! Ioana!

— Mă strigă fratele meu, altfel aş mai sta cu tine, ghiocelule, a spus fata, depărtîndu-se cu paşi repezi.

ÎN GRABA MARE era să calce o floare ca un clopoţel. Fericită că n-a atins-o, s-a apucat să danseze în jurul ei cîntînd.

Lian o striga grăbit:

— Ce faci, surioară?! De cînd te chem şi tu parcă nici nu mă auzi.

— Nu te supăra, Lian. Te rog, spune-mi, ce nume are această floare?

— Aa! Deci ea te-a fermecat. Cred şi eu. E căldăruşa, floarea zînelor. Pe bună dreptate i se spune „modesta"; sub gingăşia veşmintelor de azur se ascunde un suflet cum rar poţi întîlni. E foarte prietenoasă. A! dar, uite-o, a şi venit să te cunoască.

Într-adevăr, în locul rarei flori sta o fată blîndă care i se adresă:

— Ioană, m-am desprins din lumea mea de miresme şi culori ca să petrec cu tine cîteva clipe. De altfel, ţie îţi datorez această bucurie. Stropul de iubire ce l-ai revărsat asupra mea prin cîntecele tale vesele mi-a dat puterea să trec hotarele tăcerii. Ce bine e să fii copil! Mi-ar face mare plăcere să ne jucăm de-a prinsa; e visul meu, de cînd mă ştiu.

— Atunci, prinde-mă dacă poţi, a spus Ioana, pornind încetişor, aruncînd cîte-o ocheadă înapoi, după aceea alergînd din ce în ce mai tare.

Şi iar rîsete şi voie bună, de s-au adunat în poiană, mierle şi sturzi, rîndunici şi piţigoi, iepuri şi fazani, căprioare şi cerbi, privind curioşi la joaca fetelor, ca la o întrecere.

Cine ştie cît s-ar mai fi zbenguit Ioana şi prietena ei dacă nu le-ar fi oprit Lian.

— Destul, dragele mele! Mai lăsaţi din joacă şi pentru altădată.

Căldăruşa, blîndă din fire, şi-a luat chipul şi locul din totdeauna.

Ioana s-a aplecat şi i-a şoptit:

— Nu fii tristă, am să mai vin să-ţi cînt şi să mă joc cu tine.

— IOANA, vezi floarea de colo?

— Da.

— O cheamă Omagul. Priveşte ce deosebire între această floare şi prietena ta Căldăruşa; n-o stinghereşte nimeni; îngîmfarea o face rece. Pînă şi straiele-i sînt de-un albastru de oţel. Să nu-i cauţi tovărăşia niciodată că-i plină de venin ca o viperă.

— Dacă-i aşa, am şi plecat, a rostit Ioana, întorcîndu-se cu gînd să caute-n poiană flori plăcute şi prietenoase.

Dar un glas aspru a ţintuit-o locului:

— Apoi, voinice, răceala mea este din născare şi mai află că inima mea devine sloi de gheaţă de-ndată ce se-ncumetă cineva să mă înfrunte. Bănuieşti ce te aşteaptă, l-a ameninţat Omagul prefăcut în uriaş, cu trupul ţeapăn ca de cremene.

— Ia aminte, uriaşule, mi-e de-ajuns o picătură de voinţă ca să te răpun.

— Cum?! Oare nu te vezi cît eşti de mic?!

— Mic la vedere, dar puternic de fapt. Apropie-te, Omagule, să-ţi retez puţin din aripile trufiei.

Omagul, care faţă de Lian se înfăţişa ca un munte alături de un pitic, întinse braţul şi-l luă pe băiat în palmă:

— Ei, acum ce-ai de spus? Îmi stă în putinţă să te înghit dacă vreau?

— Cine te opreşte, uriaşule? Încearcă, să vezi ce gustos sînt.

— Ha! Ha! Ha! a rîs Omagul plin de sine.

Şi fără a mai sta pe gînduri, hap! cu Lian în gură.

— Lian! Lian! a strigat Ioana speriată. Disperarea a făcut-o să se apropie de uriaş, să-l tragă de haine, să-l zgîlţîie.

— Dă-i drumul fratelui meu! Auzi, uriaşule dă-i drumul dacă nu vrei să te trezeşti pe celălalt tărîm. Fratele meu e viteaz şi nu-ţi dă răgaz să te răzgîndeşti.

Într-adevăr, băiatului nici că-i păsa că era în gura Omagului. Avea pregătit pentru el un ac şi l-a înţepat în cerul gurii.

Luat fără de veste, uriașul n-a știut cum să-l dea pe Lian mai repede afară. Oricum, era prea tîrziu. Începu să se clatine ca un copac tăiat la rădăcină, pe urmă a căzut grămadă la pămînt.

— M-ai învins... Ager trebuie să-ți fi fost gîndul care a pătruns pînă și-n castelul ferecat cu 13 lacăte și păzit de 13 uriași, unde păstrează mama tainele ei și-a fiilor săi.

Uriașul dispăru apoi într-un șarpe de fum, în locul lui rămînînd doar o buruiană uscată.

LIAN, văzînd-o pe sora lui încă speriată, i-a zis:

— Vino, Ioana, să-ți arăt pe Arginţica.

— Pe Arginţica?! E frumoasă?

— E frumoasă, Ioana, e frumoasă; Arginţica e o stea pe pămînt în hainele-i cusute cu fir de argint. E una din florile care-și iubește nespus de mult locul unde s-a născut.

— Tare aș vrea să mă împrietenesc și cu ea, frate dragă.

În momentul acela o steluță din cele multe ce le avea Arginţica prinse a străluci și, deodată, petalele s-au adunat ca și cînd și-ar șopti una alteia ceva, iar cînd s-au deschis, din mijlocul lor s-a ridicat o fată în rochie lungă de culoarea zăpezii, împodobită cu steluțe de argint, iar părul i se revărsa pe umeri, ca o cascadă desprinsă parcă din mătasea zorilor.

— Și eu vreau să mă împrietenesc cu tine, Ioana. Inima ta e la fel cu a mea.

Arginţica a desprins două steluțe de pe rochia-i albă ca neaua, punîndu-și una în păr, iar pe cealaltă i-a prins-o Ioanei în cosiţe.

Și îndată Ioana s-a pomenit că se preface într-o ciocîrlie, zburînd alături de Arginţica, preschimbată și ea într-o pasăre cu pene argintii.

S-au îndreptat spre soare, sus, sus, tot mai sus, vrăjite de măreția zborului.

Au coborît abia seara tîrziu, cînd Lian le aștepta nerăbdător și cu dojeni aspre pe buze, dar, văzîndu-le senine ca două raze de soare, n-a avut puterea să le tulbure fericirea oglindită în toată făptura lor.

Arginţica a luat cele două steluțe și le-a așezat pe rochia de catifea, Ioana căpătînd chip de fată, iar ea de floare.

— Îți mulțumesc, Arginţica, pentru bucuria ce mi-ai dăruit-o astăzi.

— Bucuria a fost a mea, Ioana, fiindcă am cîștigat o prietenă. Vino să mă vezi ori de cîte ori vei putea.

— Am să vin, i-a răspuns Ioana, alergînd după Lian, care ajunsese deja la ieșirea din poiană.

CEI DOI FRAȚI AU MERS ÎN FIECARE ZI în Poiana cu mistere, pînă cînd Ioana a izbutit să-i pătrundă tainele.

peștișorul Argintel

Nu departe de două stînci înalte și bătrîne, împodobite pe alocuri cu flori gingașe și rare, se afla cîndva un oraș. Locuitorii lui nu s-au mulțumit cu darurile naturii, ci și-au mai făcut o grădină. Găseai acolo pe lîngă flori și arbori de tot felul, o mulțime de păsări cîntătoare, de animale sălbatice, care te înfiorau, privindu-le chiar și printre zăbrele. Însă mai mult atrăgeau atenția peștii. Ah! ce pești! Cu solzi albi ca zăpada, cu solzi roșii, cu firișoare de argint, cu spinări parcă mujate-n aur. Era o plăcere să-i privești în căsuțele de cristal, în care găseau pietriș, nisip, iarbă sau plante mici de apă, aduse anume pentru ei din mările cele mai depărtate ale pămîntului.

Într-unul din micile acvarii își ducea viața un peștișor cu solzii și coada argintie. Nouraș, fiul paznicului grădinii, îi pusese numele Argintel. Îl îndrăgise și nu observa cum orele se scurgeau ușor pe lîngă el, cînd sta și-i admira mișcările. Îl îngrijea cu plăcere, hrănindu-l și schimbîndu-i mereu apa din bazin. Pînă la urmă, se obișnuise să-i împărtășească din bucuriile și necazurile lui. Peștișorul îl asculta atent, de parcă înțelegea totul. Desigur și lui îi era drag copilul cu ochi de căprioară și cu glas de clopoțel.

De-l surprindeai cumva pe Argintel singur, îl vedeai frămîntîndu-se de ici colo, fără astîmpăr. De-ndată ce sosea Nouraș, se potolea, înotul devenindu-i lin, ca adierea vîntului primăvăratic.

În zilele însorite, ușa sălii cu acvarii era larg deschisă, spre bucuria soarelui, care-și trimitea razele în voie.

Odată, Nouraș se apropie abătut de Argintel și se așeză ca întotdeauna pe scaunul din fața lui. Privirea-i era tristă și se părea că ceva greu îi apăsa sufletul.

După o tăcere îndelungată, peștișorul zise:

— De ce ești mîhnit, prietene?

Băiatul sări ca ars, se uită în toate părțile, căci nu-i venea să creadă că-i vorbise chiar peștele. Se dumiri însă cînd acesta îi grăi din nou.

— Nouraș, ce necaz ai?

— Aa! deci tu-mi vorbești, Argintel! Cum se poate una ca asta?

— Foarte bine. Eu sînt peștele fermecat din castelul albastru ce se află în marea cu mărgăritare. Dar, spune-mi, ce te frămîntă?

— Oh! Sînt tare amărît. Din greșeală am spart glastra mamei. Și ce mult ținea la ea!

— Iubirea ce-o porți mamei tale mă înduioșează. Alungă-ți tristețea și ai încredere în cele ce-ți spun: ia un solzișor de pe mantaua-mi fermecată, în care m-a îmbrăcat măicuța mea și, gîndindu-te la glastră, zii așa:

„Solzișor, zorește, zorește,
Și dorința mi-o împlinește."

Băiatul luă solzișorul și spunînd cuvintele învățate de la pește, numai ce se pomeni c-o frumusețe de glastră în mîini.

— Cum să-ți mulțumesc, Argintel?

— Prietenia face totul fără răsplată, dragul meu, așa cum de altfel ai procedat și tu făcîndu-mi mult bine, fără să știi că eu ți-aș putea îndeplini dorințele. Dar, grăbește-te și pune vasul unde a fost, ca lipsa lui să n-o supere pe mama ta!

De la întîmplarea aceasta, prietenia dintre cei doi crescu zi de zi, pe nesimțite.

Nouraș îi dădea peștișorului musculițe și lăcuste, iar, uneori, cînd paznicul nu era acasă, îl punea în lacul din mijlocul grădinii.

În apa lacului, Argintel se zbenguia și se desfăta, îmbătat de libertate. Visa cu ochii deschiși că înoată spre țara lui însorită. Abia seara, cînd luna se așeza în jilțu-i de aramă, era dus în căsuța de cristal.

Săptămînile și lunile treceau mereu, lungind tot mai mult calea timpului ce-l despărțea pe Argintel de părinții lui. Băiatul era pentru el ca o stea în noaptea întunecoasă.

Dar iată că-ntr-o zi, pe cînd mugurii copacilor își scoteau căpșorul la lumină, Nouraș întîrzie. Trecu o oră, două, trei și peștele nu-și găsea astîmpăr. „Ce-o fi cu el? O fi pățit ceva?"

— Ei, rîndunico! strigă Argintel spre pasărea ce se căznea să-și dibăcească cuibul sub streașină.

— Ce dorești?

— Nu l-ai văzut pe Nouraș?

— L-am văzut, zise pasărea apropiindu-se de peste. În zori, cînd am sosit din țările sudului, nici bine nu mă așezasem pe firul de telegraf, să mă odihnesc și să-mi perii îmbrăcămintea de praful ce-l adunasem de-a lungul călătoriei că și auzii un strigăt de ajutor. Așa obosită cum am fost, am zburat să văd ce se întîmplase. Nouraș s-a urcat într-un pom, între ramurile căruia voise, pe semne, să anine un nou cuib făcut de el. Alunecase însă de pe o creangă umezită de roua dimineții și-și frînse piciorul, țipînd de durere. L-a auzit pînă la urmă mama lui și l-a dus în casă.

Ascultînd toate acestea, peștișorul smulse trei solzi și spuse:

— Rîndunico, poți tu să-i duci acești solzi lui Nouraș?

— Pot.

Pasărea luă solzii în cioc și se furișă în casă prin fereastra deschisă. Se opri pe umărul băiatului, care sta posomorît în pat. Îi puse solzii în palmă și zbură înapoi.

Nouraș se învioră și zîmbi. Știa el cine-i trimise solzii. Nu pierdu vremea, ci luă un solz și grăi:

„Solzișor, zorește, zorește,
Și dorința mi-o împlinește."

Numaidecît simți cum piciorul nu-l mai doare, însă nu era lecuit de tot. Zise cuvintele tainice și solzișorului al doilea. Nici de data asta nu se făcu teafăr. Abia după ce-i spuse vorbele magice solzișorului al treilea se înzdrăveni.

Ca un fulger străbătu poteca pînă la Argintel și-l sărută cu drag.

— Dă-mi drumul, Nourașule, că mă sufoci, se ruga cu glas alintat peștele.

Băiatul îl puse în apă.

— Nu știu, Argintel, cum să-ți arăt recunoștința mea pentru binele ce mi l-ai făcut.

— O, n-am făcut decît ceea ce trebuia. Meriți mult mai mult. Poate nu-ți dai seama că tu ești pentru mine raza de soare, valul mării. Cînd mă cuprinde dorul de meleagurile copilăriei, de rudele și de părinții mei, veselia și bunătatea ta mă fac să suport mai ușor traiul în străinătate.

Nouraș asculta înmărmurit destăinuirea peștișorului.

— Te înțeleg, te înțeleg foarte bine, prietene.

— Știam acest lucru. Neamul din care faci tu parte este, pe cît de aprig în apărarea pămîntului strămoșesc, pe atît de blajin și darnic cu ființele ce-l înconjoară. Datorită sufletului tău nobil am uitat cîteodată chiar și de castelul căptușit cu salbe de mărgean, în odăile căruia, poate, măicuța mea mă mai caută.

— Argintel, țara ta fiind departe, cum de-ai ajuns pînă aici?

— Hm! Cum am ajuns aici? Să-ți povestesc. Era o noapte senină. Stelele, ca de obicei, se scăldau în apa mării. Frații mei mai mici se jucau printre ele, așa cum vă jucați voi într-o pădure de-a v-ați ascunselea. Ei nu băgară de seamă că o plasă uriașă se coborîse în mare. M-am grăbit să-i previn, dar era prea tîrziu. Plasa, împreună cu noi, se ridica sus, tot mai sus. Ce soartă or fi avut ceilalți, nu știu. Doar atîta îți pot spune că eu căzusem într-un fel de ameteală, din care revenindu-mi, m-am trezit în cutia asta de sticlă.

— Tu, Argintel, ești năzdrăvan! De ce nu faci ceva să te întorci acasă?

— Fiindcă nu-mi stă în putere. Taina solzilor mei nu poate fi folosită de nici un pește din lume, numai de oameni.

Timpul își continua drumul fără popasuri, depănînd firul zilelor.

Argintel descoperea cele mai ascunse dorințe ale băiatului, îndeplinindu-i-le cu ajutorul solzilor fermecați. Dar pe măsură ce-și dăruia solzii, puterea și sănătatea lui slăbeau. Tînjea tot mai mult după cuibul părintesc. Nu mai dorea ca altădată să să joace în apa lacului, nici nu înșira întîmplări ciudate și plăcute din țara peștilor. Își ascundea suferința cu atîta pricepere încît Nouraș n-o vedea.

Trecură doi ani de cînd peștele își petrecea viața în bazinul strîmt de sticlă. Nu-i mai rămăsese decît un singur solz fermecat.

— Argintel! Argintel! strigă înflăcărat băiatul într-o dimineață aromată de toamnă. Știi că iar sînt doi oameni în cosmos!

Peștele îl asculta liniștit, admirîndu-i elanul și cuprinzîndu-l cu privirea-i prietenească. Smulgîndu-și ultimul solzișor, îl întinse copilului, spunîndu-i:

— Și această dorință solzișorul ți-o va îndeplini. Grăbește-te, să te văd și cu cum te avinți spre înălțimi.

La așa ceva nu se așteptase Nouraș. Luă solzișorul, sărută recunoscător pe Argintel și se depărtă vesel, strigîndu-i din mers:

— Îți mulțumesc, Argintel! Îți mulțumesc! Mă duc pe stînca de colo, de unde e cel mai nimerit să pornesc!

Vestea că Nouraș va avea o navă cosmică făcu ocolul orașului. Roiuri, roiuri de copii se îndreptau grăbiți spre stîncă.

De pe muntele pietros zeci de perechi de ochi îl urmăreau pe Nouraș care urca gîfîind panta. Glasurile micilor curioși îl îndemnau să fie mai ager. Toți ardeau de nerăbdare să vadă nava zburătoare.

Cînd băiatul fu aproape de vîrf, rîndunica cea isteață îl strigă:

— Nourașule! Nourașule!

— Ce poftești, rîndunico? Lasă că-mi vei spune mîine ceea ce ai de spus. Acum mă grăbesc! Vreau să zbor cît mai repede printre aștri!

— O clipă stai, Nourașule! Doar o clipă, se ruga pasărea.

— Uf! iaca stau.

— Vino iute acasă. Peștele nu se simte bine. El ți-a dat ultimul solz și cu acesta toată vigoarea lui. Poate nu mai are mult și se stinge, zise îndurerată rîndunica.

Băiatul împietri. Gîndurile i se învălmășiră în cap. Din toate, un singur gînd era limpede: prietenul i se afla în mare primejdie. Se-ntoarse brusc și dîndu-se de-a berbeleacul pe povîrnișe în jos, ajunse pe cărarea ce ducea spre oraș. Alergă într-un suflet. Sărmanul peștișor, abia mai răsufla.

— Argintel, Argintel, ce-i cu tine?

— Nimic, prietene. Să nu mă uiți. Te-am iubit mult.

— Nu se poate, Argintel! Nu te las să te prăpădești! Mai am la mine ultimul solzișor fermecat. Spune-mi, cum îți pot fi de folos?

— O, Nourașule, lasă lucrurile așa cum sînt. Nu mai poți schimba nimic. Du-te și cere-ți nava.

— Nu! Pe tine te vreau sănătos. Învață-mă degrabă ce să fac?

— Leacul durerii mele e prea departe, dragul meu.

— Nu-i nimic. Ce să fac? Spune-mi odată!

— Nici eu nu știu, ce-ai putea face să mă salvezi. Încearcă și cere-i solzișorului un vapor, cu care să mă duci pînă-n marea cu mărgăritare. Acolo, în castelul albastru ca cerul senin și ca apa mării liniștite, locuiește mama. E destul să ajung viu la castel și ea îmi va dărui sănătatea.

Nouraș scoase solzișorul și zise:

„Solzișor, zorește, zorește,
Și dorința mi-o împlinește."

Afară, pe apa pîrîului din apropierea grădinii, se auzi duduind motorul vaporului.

Băiatul luă acvariul în care se afla Argintel, se urcă pe vapor și porni. Din apa pîrîului trecură în

apa unui rîu, apoi a unui fluviu, care-i duse pînă-n Marea Neagră. De acolo, așa cum îl îndruma peștele, Nouraș conducea nava spre marea cu mărgăritare.

După multe zile și nopți de mers, în care copilul îl hrănise și-l îngrijise pe Argintel cum nu se putuse mai bine au ajuns într-o mare azurie cu valuri blînde.

Peștele c-o voce abia auzită, grăi:

— Dă-mi, te rog, drumul în apă.

Băiatul făcu așa cum i se ceru.

După cîteva secunde, sute de peștișori cu solzi fermecați, săreau în aer să-l vadă pe prietenul lui Argintel. Apoi, apăru sprinten și vioi, chiar Argintel. Îl prinse pe Nouraș de mînă și-l duse spre castel.

Nici prin gînd nu i-ar fi trecut vreodată lui Nouraș că în adîncul mării poate fi atît de frumos. În mijlocul unei grădini cu flori strălucea castelul albastru, despre care îi povestise peștișorul.

Mama lui Argintel l-a întîmpinat zîmbind și i-a mulțumit că i-a adus feciorul acasă.

— Să știi, băiete, că mult am plîns după fiul meu. După cîte mi-a povestit el, i-ai fost un prieten adevărat. Însă pentru noi tot mai bine e aici, unde ne-am născut și am crescut.

— Da, ai dreptate. Argintel va rămîne cu voi.

— Și să nu mai fim prieteni? întrebă Argintel.

— Ba da. Depărtarea nu va fi în stare nicicînd să ofilească floarea prieteniei din sufletele noastre. De altfel, îți făgăduiesc că voi veni să te văd.

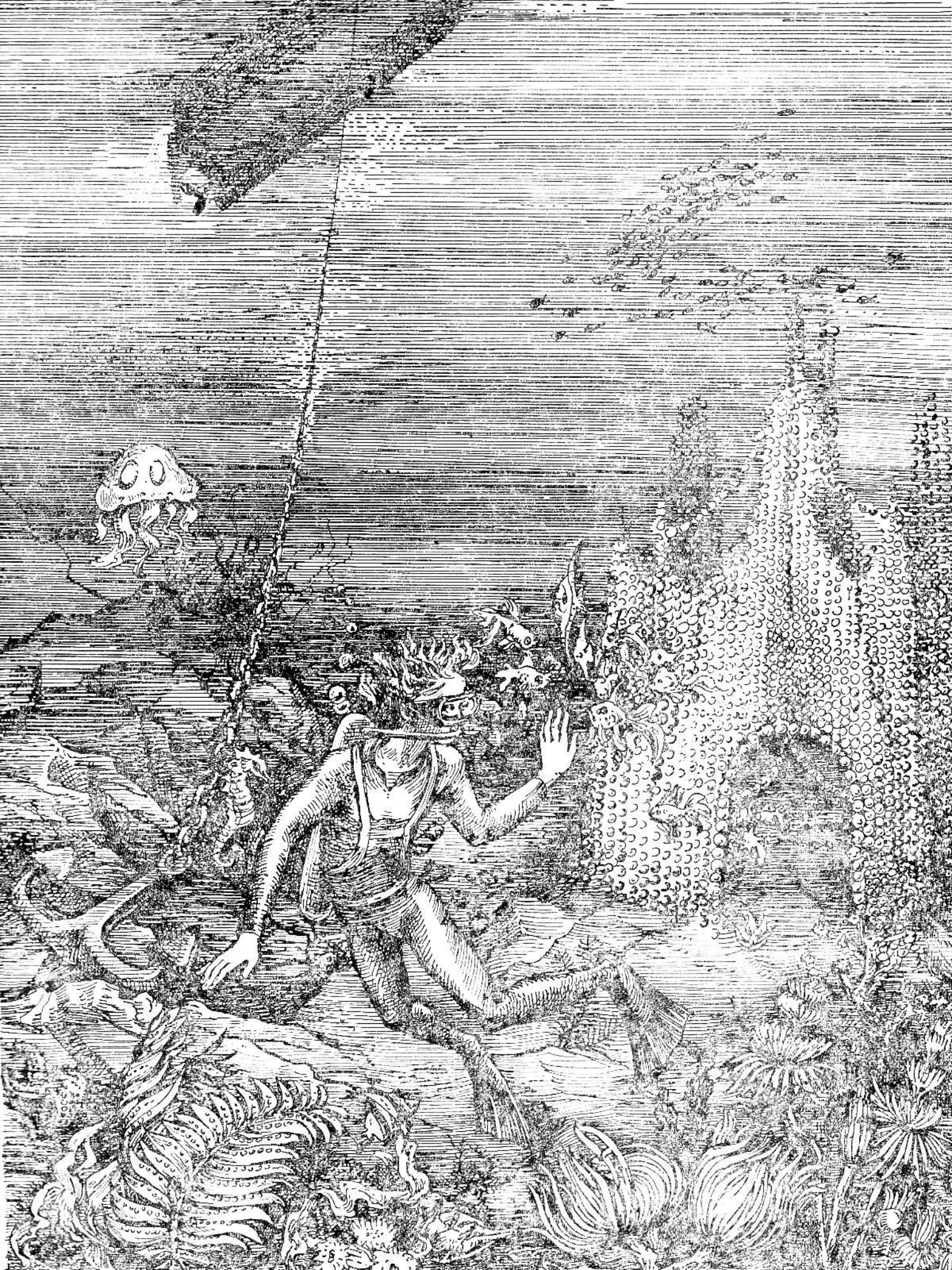

Castelul vînturilor

Se povestește că demult, pe un vîrf de munte, s-a aflat un castel făcut din nori și frunze, iar în jurul lui se desfătau în voie flori gingașe și rare. Acolo locuiau vînturile. Acolo se adunau în clipele de răgaz să-și povestească pățaniile, necazurile sau izbînzile.

Vijiilă, cel mai plăpînd vîntișor, asculta cu nesaț fiecare răsuflare a vînturilor mai mari. Aștepta cu nerăbdare ziua în care va putea și el să zboare.

— Ha! Ha! a rîs într-o seară Val-vîrtej, fratele lui mai în vîrstă. Azi am doborît la pămînt o mulțime de copaci, și-am dezvelit nenumărate case. Vîrtejurile mele au băgat spaima în vieţuitoare. Ha! Ha! ce mai fugeau! Cum se ascundeau; care pe unde puteau.

— Vai! ce crud ești, frate! a spus Vijiilă.

— Hm! am putere, frățioare, nu ca tine. Cînd vei crește și tu vei face la fel.

— Eu?! Niciodată!

— Atunci, poate mă vei urma pe mine, purtînd mereu apa cu tine și udînd pămîntul din belșug, i-a șoptit vîntul Adă-Ploaie.

— Sau poate îți va plăcea să usuci tot ce vei întîlni în cale, cum fac eu, a mormăit Vîntul Deșertului.

— Dar să prefaci apa-n zăpadă și-n țurțuri de gheață, n-ai vrea? l-a întrebat vîntul Frig-Frig.

— Ia mai lăsați-l în pace, a intrat în vorbă Vîntul-Mării. Nu mai știe mezinul nostru de care să asculte.

— Are dreptate. Mi-e greu s-aleg acum. Vă asigur însă că voi urma sfatul celui mai înțelept.

Timpul făcea pași mici și-alene.

Vijiilă avea voie să se joace numai în poiana din preajma castelului. S-a împrietenit cu florile. Îi plăcea Brînduța cea firavă în haine violete, Degetărițul, frate bun cu Ghiocelul, precum și toate celelalte flori cu parfum fermecător.

Într-o seară Val-Vîrtej n-a venit acasă. N-avea obiceiul să întîrzie. Dimpotrivă, el sosea totdeauna primul și-i întîmpina pe ceilalți cu fel de fel de glume.

— Cine știe, pe unde s-o fi rătăcit, a zis necăjit vîntul Adă-ploaie.

— Și nici nu știm prin ce locuri să-l căutăm căci el hoinărește mai aiurea ca oricare dintre noi, se zbuciuma vîntul Frig-Frig.

Noaptea s-a arătat la fereastră, îndemnîndu-i să se culce, dar îngrijorarea le alunga somnul.

— Parcă aud ceva, a rostit înviorat Vîntul Deșertului, sărind la geam. Cu ochii mari, sclipitori ca niște luceferi, cercetă întunericul de-afară... După o vreme s-a așezat pe scaun deznădăjduit:

— Nu e nimeni.

Zorile i-au găsit tot așteptînd, tăcuți și amăriți.

— Vîjîilă, a grăit vîntul Adă-Ploaie, se nimerește, ca tocmai azi, să fie ziua sorocită de a-ți lua și tu zborul. De era acasă și Val-Vîrtej am fi sărbătorit cum se cuvine această zi din viața ta. Dar așa ne mulțumim doar să-ți urăm drum bun. Dacă, din întîmplare, îl vei întîlni pe Val-Vîrtej, dă-ne și nouă de veste.

Frații l-au îmbrățișat rînd pe rînd apoi s-au împrăștiat în toate colțurile pămîntului, cu nădejdea în suflet de a-l găsi pe Val-Vîrtej.

Vîjîilă a rămas singur ca de-atîtea ori. Acum însă inima-i tresălta de-o bucurie fără seamăn.

A ieșit în prag, a răsuflat adînc, desfăcîndu-și larg aripile. „Acum pot să colind lumea întreagă", se fericea el.

S-a ridicat lin, s-a învîrtit de trei ori deasupra poieniței, iar după aceea, sub privirile mirate ale florilor, și-a luat avînt, pierzîndu-se în zare. A zburat, peste păduri, lacuri și cîmpii, pînă la marginea unui sat, unde, zărind o grădină cu flori, aidoma poieniței lui, a coborît uluit.

Adiind plăcut, s-a oprit lîngă fiecare floare și le-a mîngîiat cu suflarea lui petalele suave.

— De unde vii, vîntule, ce dăruiești atîta zîmbet și veselie?, l-a întrebat o garofiță roșie.

— Din castelul vînturilor. Sînt fratele lui Val-Vîrtej. Ați auzit cumva de el?

— Of! mai bine nu i-am ști de nume, s-a tînguit o petunie. A trecut deunăzi pe aici și numai norocul ne-a scăpat de la pierzanie. În urma lui totul a rămas răvășit și pustiit.

„Urîtă faimă are fratele meu", a gîndit Vîjîilă, depărtîndu-se mîhnit, fără a mai scoate o vorbă.

Și iar a zburat, frămîntat de soarta lui Val-Vîrtej.

— Hei, Vîjîilă! Vîjîilă!

Vîntul s-a oprit, recunoscînd glasul dulce al prietenei sale, Raza-Jucăușa, fiica soarelui.

— Ce dorești, draga mea?

— Hai să făurim un strop de bine pentru fetița de colo și să-i uscăm albele rufe spălate de mîinile ei.

Vîjîilă a zîmbit, apoi a luat-o de mînă pe Raza-Jucăușa, și-au început să plutească ușor, cu grație, ca într-un dans din Țara visurilor.

Fiica soarelui și-a lăsat părul auriu pe spate și s-a mlădiat ca o flacără în brațele vîntului, cavalerul văzduhului.

Cuprinși de vraja dansului, s-au ridicat sus, sus, pînă în azurul cerului și n-au mai auzit cîntecul de mulțumire al harnicei copile.

Seara tîrziu, cînd Vîjîilă s-a întors acasă, florile dormeau. Le-a mîngîiat cu duioșie, le-a sărutat pe frunte, pe urmă, tiptil, tiptil, să nu le trezească, a intrat în castel.

Frații sosiseră.

— Ei, cum a fost prima zi de hoinăreală, Vîjîilă?

— Frate Adă-Ploaie, din cupe de cleștar am sorbit rouă și nectar; am zburat pe drum de curcubeu pînă-n preajma stelelor. De Val-Vîrtej n-am dat, dar presimt că se află într-un loc minunat unde fericirea îl împresoară.

— Bine ar fi să ai dreptate, dar mă îndoiesc, a spus Vîntul Deșertului.

A doua zi, Vijiilă a zăbovit puțin printre flori. Le-a povestit despre suratele lor de la cîmpie, despre oameni și cetăți. După aceea și-a luat zborul, trecînd dincolo de zarea albastră.

Și cum zbura deasupra unui deal împădurit, numai ce-a zărit printre arbori un băiat.

Nici una, nici alta, Vijiilă i-a luat basca de pe cap și a învîrtit-o în aer ca pe un titirez.

La început, băiatul a privit-o zîmbind, dar, apoi, fața i s-a umbrit, buzele i s-au strîns, iar în ochi i-au apărut două perle străvezii, gata, gata, să i se rostogolească pe obraji.

„Hm!" a făcut Vijiilă. „După cîte se pare nu știu să mă joc cu copiii". Și i-a pus repede basca pe cap.

Copilul s-a înseninat și-a luat-o la fugă pe cărare-n jos.

Vijiilă și-a văzut și el de drum, cercetînd cu atenție pămîntul și văzduhul, doar, doar, îl va găsi pe Val-Vîrtej.

A cutreierat întinderi nesfîrșite, a obosit, dar fratele-i drag nu era nicăieri.

Deodată, a dat cu ochii de-o casă ciudată, cum n-a mai văzut pînă atunci; avea o roată mare, mare. S-a îndreptat uluit spre ea. N-a apucat să se apropie că mirarea l-a cuprins și mai tare. Val-Vîrtej învîrtea roata de zbor, în vreme ce fluiera un cîntec de dor.

— Val-Vîrtej! Val-Vîrtej! De cînd te caut! Ce faci aici?!

— Ia te uită! A pornit mezinul nostru în lume. Ce să fac, Vijiilă, pun roata în mișcare.

— De ce?!

— Să prefacă bobițele aurii în pulbere albă.

— Daa! Și cine a izbutit din zbor să te oprească?

— Ha! Ha! nimeni, Vijiilă. Să-ți spun cum s-a întîmplat. Treceam prin locurile acestea, cînd oamenii tocmai terminaseră de ridicat moara și așteptau un vînt bun să le-o pună în mișcare.

— Și?!

— Și un gînd strengar a pus stăpînire pe mine: ia să le învîrt eu roata. Și-am învîrtit-o, învîrtit-o cu putere, dar n-a pățit nimic. În schimb, oamenii chiuiau de bucurie. Turnau în coș pe nerăsuflate. Văzîndu-i așa mulțumiți nu m-am îndurat să-i părăsesc. Iar acum simt o adevărată plăcere că sînt și eu cuiva de folos.

— Și nu ți-e greu?

— Nu.

— Mă lași s-o învîrt și eu puțin?

— Desigur. Vino lîngă mine.

Vijiilă a fost atît de bucuros că nu s-ar mai fi desprins de roată.

— N-aș pleca de la tine, Val-Vîrtej, dar mă așteaptă frații. Nu vreau să fie îngrijorați și din pricina mea. Mîine însă îi aduc *și* pe ei.

— Bine. Vă aștept.

Nici n-a băgat de seamă Vijiilă cum a străbătut calea înapoi. Zborul lui a întrecut agerimea gîndului.

A dat buzna în castel, strigînd:

— L-am găsit! L-am găsit!

— Pe Val-Vîrtej? au întrebat vînturile într-un glas.

— Da.

— Unde?!

— Departe, departe, lîngă un izvor cu bucurii. Dimineață vă călăuzesc pînă-n ținutul lui.

S-au sculat cu noaptea în cap, nerăbdători să-și întîlnească fratele. Doreau să ajungă devreme, să poată vorbi în tihnă, căci din spusele lui Vijiilă, Val-Vîrtej n-avea peste zi pic de odihnă.

Dar cînd au ajuns la moară era o forfotă nemaipomenită: care pline cu boabe aurii așteptau la rînd. Val-Vîrtej muncea din răsputeri. De cum i-a zărit, a strigat:

— Haideți, de mă ajutați, că de cînd a fost Vijiilă la mine, nu mai prididesc cu lucrul.

Cînd au pus umărul cu toții, roata s-a învîrtit cu atîta repeziciune, încît nu mai părea făcută din lemn, ci din aripi de vînt.

Oamenii s-au mirat și s-au bucurat. Ei nu știau că lui Val-Vîrtej i-au sosit ajutoare.

— Hei, flăcăilor, nu vă mișcați de lîngă coș, ci turnați într-una că vîntul nostru a început de dimineață cu hărnicia, își îndemna nepoții un moșneag cu barba albă.

— Fii fără grijă, moşule, i-a răspuns vesel un [illegible]nic.

Trei zile au stat vînturile la Val-Vîrtej. Apoi [illegible]-au luat rămas bun, făgăduindu-i să vină să-l ajute [illegible]ri de cîte ori le va chema.

Vijiilă ar fi vrut să rămînă la moară, dar n-a îndrăznit să spună.

Cum zbura îngîndurat în urma fraţilor săi, pe neaşteptate, s-a pomenit săltat şi aşezat într-o caleaşcă de aur ce străpungea văzduhul cu iuţeala fulgerului.

Fraţii lui, simţind parcă o suflare neobişnuită, au privit înapoi. Apucară să-l mai vadă o clipă în trăsura strălucitoare ce-a dispărut în zare.

Toţi au rămas înmărmuriţi.

— Nu vă speriaţi, i-a liniştit Vîntul Mării. L-a luat ocrotitoarea noastră, Zîna Vînturilor.

Într-adevăr, Vijiilă s-a trezit alături de frumoasa crăiasă a văzduhului, care i-a vorbit cu glas de zefir.

— Vijiilă, am adunat toate visurile tale, aşa cum fac de altfel cu ale tuturor vînturilor şi le-am pus în vîrtejurile fermecate. Pe dată, ele s-au preschimbat într-un palat de lumină. Priveşte-l colo jos. Roata-i de argint aşteaptă s-o învîrţi.

Noaptea-şi aranja faldurile de mătase cînd Vijiilă a început să învîrtă roata: încet, cu grijă, de teamă să nu se strice... Apoi, mai tare, tot mai tare şi, deodată în turnul palatului s-a aprins o stea... atunci a prins curaj şi-a învîrtit roata cu putere... Fericirea l-a cuprins cînd a văzut că-n vale, pe deal, aproape şi departe, steluţele apăreau unele după altele, aşa cum răsar florile primăvara.

Întunericul s-a retras ca un balaur învins, făcînd loc luminii.

Astfel şi-a găsit rostul în lume, mezinul din castelul vînturilor. Şi dacă n-o fi îmbătrînit, Vijiilă învîrte şi astăzi roata de argint.

LAURA

Într-o după amiază de iulie cu mult soare, cei doi prieteni, Laura și Radu, treceau pe malul apei de cleștar, urmărind jocul peștișorilor. Razele soarelui nu erau dogoritoare, ci parcă anume le mîngîiau obrajii și sclipeau cu blîndețe în firele lor de păr.

Fata se opri:

— Radule, tu știi ce zi e mîine?

— Știu, e o zi de sărbătoare pentru tine, răspunse băiatul, privindu-i cu admirație obrazul alintat de razele soarelui, buzele roșii ca fragii din pădure, părul mătăsos care se revărsa în valuri pînă la brîu.

— Cît ești de frumoasă, Laura!

Fata tresări. Simți ca niciodată, cum i se îmbujorează obrajii. Îl privi o clipă, apoi fugi acasă.

A doua zi, băiatul a cules din poiană 16 margarete pentru drăgălașa lui prietenă.

Se aștepta să-l întîmpine în prag, veselă și zglobie ca de atîtea ori și, cînd colo, poarta era încuiată.

— Degeaba aștepți, Laura nu-i acasă, i-a zis o vrăbiuță.

— Nu-i acasă?! Astăzi, cînd împlinește 16 ani?!

— I-a venit tata moșu și-a luat-o cu el.

Din clipa aceea, Radu n-a mai știut ce-i voioșia. Se simțea singur și n-avea poftă nici de mîncare, nici de lucru. Se aciuise în inima lui dorul după Laura. Se ducea adesea prin poiană, prin crîng, nădăjduind să i se potolească focul din inimă, dar amintirile îl răscoleau.

— Dacă viața fără ea ți-e tristă și pustie, de ce nu pleci s-o cauți? i-a spus într-o zi privighetoarea.

— Dacă aș ști unde se află, n-aș zăbovi o clipă.

— Du-te la Marele Înțelept care știe ce se întîmplă și-n stele și pe lună, l-a povățuit ciocîrlia.

— Îndemnurile voastre mi-au strecurat speranța în suflet. Vă mulțumesc și n-am să vă uit niciodată.

Fără a mai pierde vremea, Radu a pornit la drum. Și s-a dus tot dus, străbătînd cîmpii întinse, acoperite cu spice aurii.

Și cum mergea îngîndurat, privind din cînd în cînd spre zare, numai ce dădu cu ochii de un castel cu totul și cu totul din argint.

Grăbi pasul. Ajungînd, bătu în poartă. Poc! Poc! Îi deschise un pitic cu barba neagră și lungă pînă la pămînt.

— Ce dorești, drumețule?

— Îl caut pe Marele Înțelept. Ai auzit cumva de el?

— Am auzit.

— Unde-l pot găsi?

— Nu-ți pot da răspuns pe loc. Stai la mine șapte zile, în care voi afla și-ți voi spune.

— Rămîn cu plăcere, mai ales că sînt și ostenit.

Piticul l-a poftit într-o sală mare, în care pereții, scaunele, masa, erau făcute din argint.

— Așteaptă-mă aici.

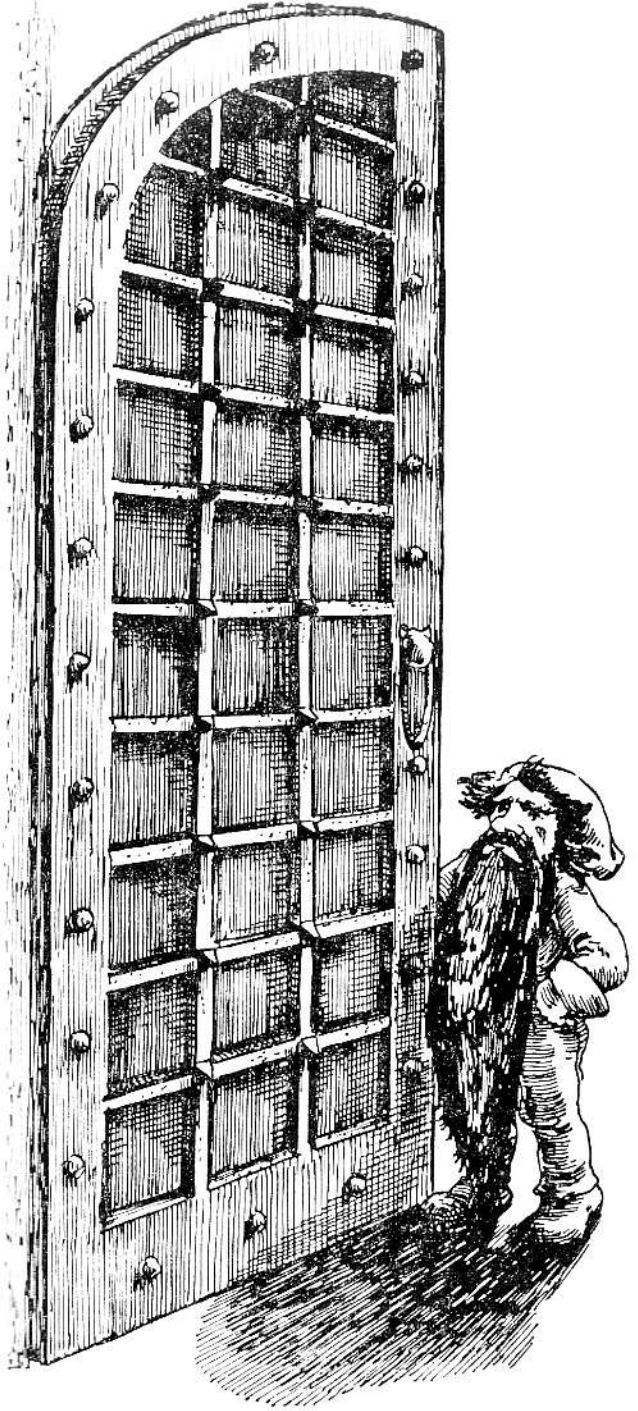

Și l-a așteptat băiatul o zi, două, trei, fără ca cineva să-l cerceteze. Iar merindea i s-a terminat. Nu că-i era foame, dar simțea cum puterile îl părăsesc încet, încet.

„Piticul o fi uitat de mine" și-a zis Radu, privind în jur.

„Ce mai încăpere e și asta! Mare, mare, cu ferestrele însă mici, ușa nu se vede nicăiri, de nu e chip să ieși, tot să vrei" gîndi el.

Deodată, auzi niște gemete. Se apropie de un perete; ascultă cu atenție. „Nu vin din partea asta", și-a zis băiatul, apropiindu-se de alt perete. Apoi de celălalt. Pe al patrulea perete zări o mărgică de cristal. „Oare ce se întîmplă dacă o ating? s-a întrebat Radu. Puse degetul pe ea. Îndată s-a deschis o ușă, ce dădea într-o cămăruță. Acolo, zăceau pe dușumea: o turturică, o căprioară și un pui de urs.

— Ce-i cu voi, aici?!

— Am căzut în mîinile piticului, zise căprioara.

— Și ne chinuie cu foamea, mormăi puiul de urs.

— Nici nu mai pot zbura, atît sînt de slăbită, se plînse turturica.

— Și eu sînt stors de vlagă ca și voi. Măcar de ne-ar da o picătură de apă; apă de izvor, că nu i-ar secătui avuția, spuse băiatul, netezind ușor blana căprioarei.

— Un strop de apă m-ar înviora și pe mine. Ia-mă, voinice, pe umărul tău, se rugă turturica.

Băiatul o așeză pe umărul său.

— N-are inimă, asta e! Ce, parcă o cană cu zmeură l-ar sărăci? Doar e plină pădurea cu zmeură și cu mure, se tîngui mormăilă, tîrîndu-se lîngă ceilalți. Au mai trecut patru zile. Abia atunci, dintr-un perete s-a deschis o ușă.

„Ia te uită! De știam de ea, eram acum în zmeuriș", gîndi puiul de urs.

Apăru piticul, care-i întinse băiatului o bucată de pîine și un pahar cu apă, zicînd:

— Poftim, de te ospătează, drumețule.

— Numai eu?! Pentru aceste trei ființe n-ai adus nimic?

— Nu. Dar nu le purta de grijă. Tu mănîncă și bea, fiindcă te așteaptă drum lung. Marele Înțelept se află cale de șapte văi și șapte dealuri.

— Atît îmi poți spune?

— Da.

— Nu-i mare lucru. De nu mă opream, le străbăteam în cele șapte zile, cît am stat la tine, lipsit de-o vorbă bună și de omenie.

Sub privirile mirate ale piticului, Radu împărți pîinea în patru părți, pentru el și prietenii lui. Cu apa a făcut la fel.

— Și-acum, te lăsăm. Noi plecăm, zise băiatul.

— Cum, adică, plecați?! Pleci numai tu.

— Plecăm, piticule. Căprioara, puiul de urs și turturica vin cu mine. Sau, poate, te împotrivești?

— Desigur, mă împotrivesc.

— Nu-ți dau povața asta, zise voinicul, dînd să se apropie de el.

Piticul făcu doi pași înapoi. În momentul acela pătrunse-n sală o ceață deasă, deasă, de nu se mai zăreau unul pe celălalt. Pe urmă, o pocnitură puternică îi făcu să tresară.

Radu și prietenii lui s-au trezit deodată sub cerul liber. Piticul și castelul de argint au dispărut fără urmă.

— Ciudată întîmplare, se miră puiul de urs.

— Să ne vedem de drum. Am zăbovit destul. De vreți, veniți cu mine, de nu, sînteți liberi să vă alegeți singuri cărarea.

— Mergem cu tine, mergem cu tine, au strigat căprioara, turturica și puiul de urs.

Și-au mers ei, tot mers, străbătînd cîte-o vale și-un deal, cîte-o vale și-un deal . . .

Pe cel de-al șaptelea deal, ca dăltuit din el, se ridica un castel din aur.

— Acesta trebuie să fie castelul Marelui Înțelept.

— Adevăr să grăiești, Radule, că de obosită ce sînt, nu-mi simt picioarele, zise căprioara.

N-au apucat să se apropie de castel că o bătrînică încovoiată-n două de povara anilor, sprijinindu-se într-un toiag cu mîner lucitor, le ieși în cale.

— Bun venit, voinice, pe aceste meleaguri. Nu știu cine ești, dar ai picat la vreme, fiindcă am un mare necaz.

— Ce necaz, mătușico?

— Păi, a venit ursul brun și mi-a luat punga cu puteri. Dacă nu mă ajuți, voi pieri de pe acest pămînt, cu castel cu tot.

— Aa! Deci, castelul e al dumitale?!

— De ce te miri? Al cui ai crezut că-i?

— Al Marelui Înțelept.

— O, castelul Marelui Înțelept se află departe de aici.

— Unde?

— Apoi, îți voi spune, de-ndată ce-mi aduci punga cu puteri.

— Bine. Încotro se află ascunzătoarea ursului de care vorbești?

— N-am habar și nimeni nu știe, zise bătrînica ridicînd din umeri.

— Radule, știu eu, i-a șoptit puiul de urs.

— Bine. Mătușico, pregătește ceva merinde pentru drum că mîine pornim.

— Fac precum spui, voinice, că mare nădejde am în tine.

În zorii zilei următoare, Radu, căprioara, turturica și puiul de urs și-au luat rămas bun de la stăpîna castelului de aur și-au plecat.

— Ursulețule, deoarece, tu cunoști drumul, treci în față și fii călăuza noastră, a spus băiatul.

Fălos, nevoie mare, din cîteva tumbe, puiul de urs a și fost în fruntea celorlalți.

Și s-au dus, tot dus, poposind noaptea sub pavăza arborilor bătrîni și continuîndu-și drumul de-n-dată ce zarea se lumina.

— Mult mai avem de mers? a întrebat după o vreme căprioara.

— Nu cumva ai obosit, sprintena pădurilor? a rîs de ea micul mormăilă.

— Degeaba faci pe năzdrăvanul. Cu tine mă iau la întrecere oricînd.

— Și cu mine? a sărit cu vorba turturica.

— De! Tu, care ai stat tot timpul pe umărul lui Radu, trebuie să-l întreci, chiar și pe Val-Vîrtej, viteazul vînturilor.

— Potoliți-vă! Dacă vreți, ne oprim puțin, zise Radu.

— Nu încă, pînă trecem și satul de colo, de unde se vede împărăția tainică a uncheșului, spuse ursulețul.

— Eu zic să-l ascultăm că doar e ghidul nostru. Voi ce părere aveți?

— Să-l ascultăm, au răspuns căprioara și turturica.

După ce-au mers o cale bună și-au străbătut ulițele satului s-au pomenit între dealuri și munți, văi și poiene, unde razele soarelui dădeau strălucire pădurilor de smarald și pajiștilor de mătase, pe care un penel fermecat, muiat parcă în culorile curcubeului, a pictat chipul gingaș al florilor de neuitat.

— Să ne oprim, a spus puiul de urs, cu glas scăzut și tremurat.

— Ce-i cu tine? Te-a cuprins frica? l-a întrebat zîmbind căprioara.

— Nu face pe curajoasa pînă nu dai față cu cel mai tare și mai necruțător din neamul meu.

— Nu este nevoie, a spus Radu. Voi rămîneți aici, intru doar eu.

Nu s-a împotrivit nici unul. Ca buni prieteni ce erau, ursulețul, căprioara și turturica s-au apropiat unul de celălalt, privind cum Radu se-ndrepta spre ascunzătoarea ursului brun.

De cum a pătruns înăuntru, Radu s-a oprit uluit.

„Oho! Acesta-i un adevărat palat!" și-a zis el.

S-a strecurat printre coloanele albe și lucitoare, ce se ridicau de jos pînă-n boltă, trecînd dintr-o sală în alta, care de care mai împodobită.

„Aa! O hava cosmică! Colo o păpușă! Phii! Ce de luminări!" se mira băiatul, neștiind ce să mai privească.

— Moor! Moor! Simt miros de om, s-a auzit deodată.

Radu s-a pomenit față-n față c-o namilă de urs, ridicat în două picioare, pregătit să-l apuce și să-l strivească.

Voinicul nu s-a speriat. Și-a întărit mușchii așa cum știa el, făcîndu-i ca de piatră, s-a opintit în fața uriașului brun, și-a spus:

— Ursule, am venit să-mi dai punga cu puteri pe care ai furat-o de la mătușa din castelul de aur.

— În zadar te-ai ostenit, flăcăule. Punga nu ți-o dau, dar nici tu nu mai ieși de aici.

— Atunci, n-avem de ales. Hai, prin luptă dreaptă să aflăm cui i se cuvine punga cu puteri.

— Dacă te încumeți, eu sînt gata, spuse ursul, făcînd doi pași spre el.

Și numai ce se luară la trîntă, rostogolindu-se dintr-o încăpere în alta. Ursul lupta să-și păstreze prada, iar Radu voia să împlinească dorința bătrînei care cunoștea drumul spre Marele Înțelept.

Astfel, lupta se întețea cu fiecare clipă. Cînd ursul era deasupra de credeai că-l face pe băiat una cu țărîna cînd Radu, sprinten și cu dorul în suflet, izbutea să-l lovească cu capul de cîte-o coloană de-l făcea pe urs să vadă beznă-n jurul lui. Și tot așa, pînă ce, ursul simțind că nu-l poate doborî pe băiat, a vrut să scape cu fuga, dînd să se strecoare printr-o gaură din perete. Gaura însă fiind prea mică, a rămas jumătate afară, jumătate înăuntru, împietrit pentru totdeauna.

Văzînd că ursul nu mai mișca, Radu începu să caute punga aceea cu puteri.

„Oare unde o fi punga cu puteri?" s-a întrebat el, rotindu-și privirile de jur-împrejur.

— Aici, aici sînt! a strigat o pungă de borangic, cusută cu fir de aur, de după un mărgean.

— Tii! Ce pungă năzdrăvană! Și umblă și vorbește!

— Ce te miri, voinice? Doar sînt doldora de puteri. De vrei, te duc eu la Marele Înțelept.

— Nu. Tu ești a bunicuței. I-am făgăduit să te iau de la urs și, drept răsplată îmi va arăta drumul spre Marele Înțelept.

— Nu mă primești în slujba ta, chiar dacă-ți citesc gîndul și-ți spun unde se află Laura?

— Laura iubește diminețile senine, zăpada neatinsă și inima mea ușoară, fără nici o povară, zise Radu, luînd punga și ieșind la lumină.

— Uraa! Uraa! a învins Radu! au strigat cei trei prieteni ce-l așteptau cu teamă și nerăbdare.

— Să ne grăbim, le-a spus băiatul. Clipele bătrînei sînt numărate. Doar puterile din punga năzdrăvană îi pot reda vigoarea vieții.

Cînd bătrîna a simțit punga cu puteri în mîini s-a bucurat atît de mult încît castelul a început să plutească în văzduh.

— Măicuță! Măicuță! Unde mă duci? Ți-ai uitat vorba?

— Ce bine zici, dragul babii. Uite, coboară pe scărița de nori și mergi pe cărarea presărată cu pulbere de aur. La capătul cărării îl vei găsi pe Marele Înțelept.

Radu și prietenii lui au mers pe cărarea sclipitoare, tot au mers pînă cînd, la marginea unui lac, s-au întîlnit cu Noaptea fără lună.

— Sîntem siliți să poposim aici, a spus băiatul.

Biruiți de osteneală, toți au încuviințat, culcîndu-se pe iarba moale, ca de puf.

După cîteva ceasuri, Crăiasa-Nopții îi privea nedumerită. Dar chemarea florilor din apă, gătite-n veșminte de mătase alb-rozacee, o făcură să uite de oaspeții necunoscuți. Din fiecare floare se ridica zîmbitoare, cîte-o fată ce sărea zglobie pe mal.

Radu le privea mirat.

— Ce fete frumoase! șopti turturica, deșteptată de mîngîierea unei raze de lună.

— Mai frumoasă ca oricare este Laura, a spus Radu.

Fetele s-au prins de mîini și-au pornit a dansa prin poiana de lîngă lac. Eșarfele lungi și vaporoase ce le acopereau umerii fîlfîiau în aer încît cine nu le văzuse ieșind din cupele florilor ar fi zis că sînt niște libelule.

— Ce este?! întrebă căprioara, trezită de foșnetul ierbii.

— Uită-te și tu. S-au prins zînele-n joc, i-a spus încetișor pasărea.

— Ce grațioase și gingașe sînt! s-a mirat căprioara.

— Nici una nu este atît de gingașă, atît de grațioasă, ca Laura mea.

Fetele începură să cînte pe strunele vîntului, răspîndind armonii dulci, pînă-n depărtarea zării.

Pe neașteptate, fetele s-au oprit din joc și cînt. Una s-a apropiat de Radu și-a zis:

— Făt-frumos, pe toți flăcăii ce-au aflat taina noastră i-am prefăcut în fluturi rătăcitori. Ție însă îți dăm voie să-ți alegi mireasă dintre noi.

Radu s-a ridicat în picioare, le-a privit pe fiecare în parte, apoi a grăit:

— Frumoase sînteți, într-adevăr, dar inima mea e dată unei fete ce vă întrece în toate. Laura e numele ei.

Auzind acestea, fetele s-au aruncat în lac, tulburîndu-i apa.

— Ce s-a întîmplat?! întrebă ursulețul speriat.

— Hm! Somnorosul vrea să știe ce s-a întîmplat. Poate mai sforăi puțin, interveni turturica.

— Ei, dragii mei, luna a pălit, zorile se arată, și eu nici o clipă n-am dormit, zise Radu.

— Priviți! Priviți! a strigat puiul de urs. Cărarea cu pulbere de aur se termină în fața portiței de colo.

— Are dreptate, spuse uimită căprioara.

Din cîteva tumbe, ursulețul a și fost lîngă poartă. A deschis-o și-a intrat înăuntru.

Pînă să ajungă însă ceilalți, puiul de urs a făcut calea întoarsă, zicînd înspăimîntat:

— Nu intrați!

— De ce?! au întrebat toți într-un glas.

— Înăuntru e piticul din castelul de argint. Și doar știți cum ne-a chinuit.

Dar piticul apăru în poartă, chemîndu-i:

— Îndrăzniți! Vino, Radule! Marele Înțelept te așteaptă sub nucul din livadă.

Sub nucul rămuros, pe un scaun făcut din lemn de cireș, sta un moșneag cu părul alb și cu privirile senine, care-l întîmpină cu vorba blîndă.

— Ai colindat cam mult, voinice, pînă să ajungi la mine. Îți cunosc aleanul. O cauți pe Laura. Dragul meu, Laura astăzi are nunta. Mirele este un flăcău chipeș, cu inima bună și viteză.

— Cum, Laura și-a dăruit inima altuia?! se auzi ca trăznit Radu, simțind că-i fuge pămîntul de sub picioare.

— Tata moșu! Tata moșu! auzi deodată un glas ce-l făcu să privească de-a lungul livezii.

Printre meri și peri, pruni și gutui, alerga spre el Laura.

— Tata moșu! Tata mo... fata nu-și termină vorba căci dădu cu ochii de Radu.

— Raduțe!

— Laura!

Moșul se sculă încet de pe scaun, îi luă de după umeri, pornind cu ei la plimbare printre pomi:

— Fata mea, cînd mi-ai povestit atunci despre Radu, m-am gîndit că trebuie să știu, dacă te merită sau nu. De aceea te-am luat cu mine. Piticul e învățăcelul meu. A făcut ce i-am cerut. Apoi l-a urmărit tot timpul și astfel după încercări, care au durat ani am aflat că e vrednic de tine. Îi încredințez cea mai aleasă și cea mai scumpă floare din grădina vieții mele... Ei, dar ne luarăm cu vorba și nuntașii s-ar ospăta și ar petrece.

Nunta a ținut trei zile și trei nopți.

Din poveste mult mai este, dar e tîrziu și ne-am culca.

GRĂDINA CU FLORI DE AUR

Trăia odată un tînăr cu firea veselă ca ziua scăldat-n soare. Numele lui era Cosmin. Chipeşul voinic îşi avea casa în mijlocul unei grădini cu flori. Florile îl desfătau şi-i înseninau viaţa.

E adevărat că nici n-apucau să se arate zorile cînd Cosmin se şi afla printre ele; le tăia frunzele uscate, afîna pămîntul în jurul lor, le stropea, iar la urmă se oprea lîngă trandafirul roşu. Trandafirul acela îl uimea prin ciudăţenia lui: avea doar o singură floare în vîrf, care atît vara cît şi iarna îşi deschidea petalele catifelate şi pline de miresme.

Cosmin nu ştia că trandafirul roşu creştea deasupra unui castel în care locuia o zînă, că zîna se îngrijea ca florile să fie cît mai frumoase, numai şi numai pentru ca el să se simtă fericit. Aşa s-ar fi simţit o viaţă întreagă dacă, din întîmplare, n-ar fi zărit o grădină în care florile erau cu totul de aur.

„Ce minunăţie!" a exclamat flăcăul. Ce n-ar fi dat să poată avea şi el o grădină ca aceea. De cînd o văzuse, gîndurile îi fugeau mereu spre strălucitoarea grădină cu flori de aur.

Degeaba ghiocelul înfruntă asprimea iernii, scoţîndu-şi căpşorul alb de sub zăpadă; în zadar se gătì vioreaua; în van se risipi strădania trandafirului de-ai fi pe plac. Tînărul lor stăpîn visa numai şi numai grădina cu flori de aur.

Din zi în zi devenea mai trist. Noaptea, florile de aur îl făceau să se frămînte, îi alungau somnul. Dar nu numai el nu dormea. Nu dormeau nici florile neglijate din grădina lui şi nici zîna.

— Zînă dragă, fă ceva să fie Cosmin iar vesel şi bun cu noi ca înainte.

— Nu e cu putinţă, dragele mele. L-a vrăjit grădina cu flori de aur, se va zbate pînă o va avea.

După cîteva zile, Cosmin, fără a învrednici măcar c-o singură privire florile ofilite de supărare, petrecut de ochii scăldaţi în rouă ai zînei, s-a îndreptat cu paşi repezi spre grădina cu flori de aur. Era a lui. În schimbul ei a dat tot ce avea şi se credea acum cel mai norocos om de pe pămînt.

Cu cît se apropia de rîvnita-i grădină, voioşia-i creştea. De cum ajunse, deschise nerăbdător portiţa. Apoi se opri. „Tii! ce grădină fără seamăn!" exclamă el. Se apropie cu sfială de prima floare. Întinse braţul s-o mîngîie. Dar . . . şi-l retrase repede. O privi năucit. Inima i se chirci. O mai atinse o dată. Din nou îşi retrase mîna. Se cutremură. Floarea era rece şi toate florile acestea de aur erau la fel; fără nume, fără viaţă.

Într-o fulgerare de secundă, îi apărură în gînd prietenoasele lui flori părăsite: trandafirul roşu ce-l atrăgea în chip tainic; busuiocul cel poznaş; zorelele ce-i zîmbeau dimineaţa prin geam; regina nopţii ce-l desfăta cu parfumul ei suav; condurul doamnei cel lacom de lumină.

Cît ai clipi se roti şi alergă într-un suflet acasă. Grădina însă era pustie: nici o floare, nici un fir de iarbă.

„Ce să fac năcăjitul de mine?! Unde să le caut?“ se frămînta Cosmin, plimbîndu-se de colo pînă colo.

— De ce eşti trist, Cosmine? îi grăi o ciocîrlie.

— Of! nu mă-ntreba.

— Hai, prietene, deşartă-ţi amarul, îl îndemnă pasărea cu duioşie.

Cosmin îi povesti totul, aşa cum s-a întîmplat.

— M-a amăgit strălucirea florilor de aur şi acum tînjesc după florile mele adevărate, florile mele dragi. Spune şi tu, ce să fac?

— De... Ştiu eu? Du-te şi cere-i sfat moşului Bei.

— Care Bei?

— Cel ce-a rămas c-un singur ochi, după răfuiala ce-a avut-o cu turcii, care i-au înjunghiat nevasta şi i-au răpit fata. De atunci ochiul lui plînge întruna. Lacrimile i se adună într-un lac, de-i zice Ochiul Beiului.

Cosmin n-a mai stat pe gînduri ci a pornit la drum. Şi s-a dus, tot dus, trecînd văi şi dealuri, străbătînd poteci de munte.

A intrat apoi într-un sat ale cărui case erau gătite cu ţesături de mătase, care de care mai arătoase; unele înfăţişau poienile cu flori, altele căprioare la izvor.

Merse el ce mai merse şi deodată auzi cîntece din taragot şi glas dulce de fată. Cînd s-a uitat în jur, a văzut munţii îmbrăcaţi în straie de sărbătoare, împresuraţi de tufe de liliac înflorit.

Oamenii veniră de la mari depărtări să admire privelişte a. Bucuria cuprinse tot norodul. Cosmin doar trecea îngîndurat şi amărît.

Abia cînd îi apăru în faţă lacul, obrazul i s-a mai luminat.

Prin apa de cleştar, înotau peşti cu solzi arginţii şi picăţele roşii.

— Beiule! Beiule! strigă Cosmin.

— Cine-mi tulbură tristeţea adunată de necazuri? întrebă o voce răguşită de bărbat.

Şi numai ce se desprinse din munte un moşneag c-o barbă din şuviţe cristaline de apă.

— Beiule, te rog, ajută-mă!

— Care e necazul?

Tînărul îi povesti totul din fir în păr.

După ce-l ascultă, moşul zise:

— Băiete, bănuiesc unde sînt florile tale. S-or fi dus în Poiana Minunată, a cărei poartă este totdeauna încuiată, de nu pătrunde acolo, nici pasărea măiastră.

— Şi-atunci, eu cum să intru?

— Du-te-n Cetatea de Foc şi roagă-l pe meşterul Oţelar să-ţi facă o cheie de oţel; cheia s-o ţii deasupra Flăcării-Nestinse din mijlocul Cetăţii pînă

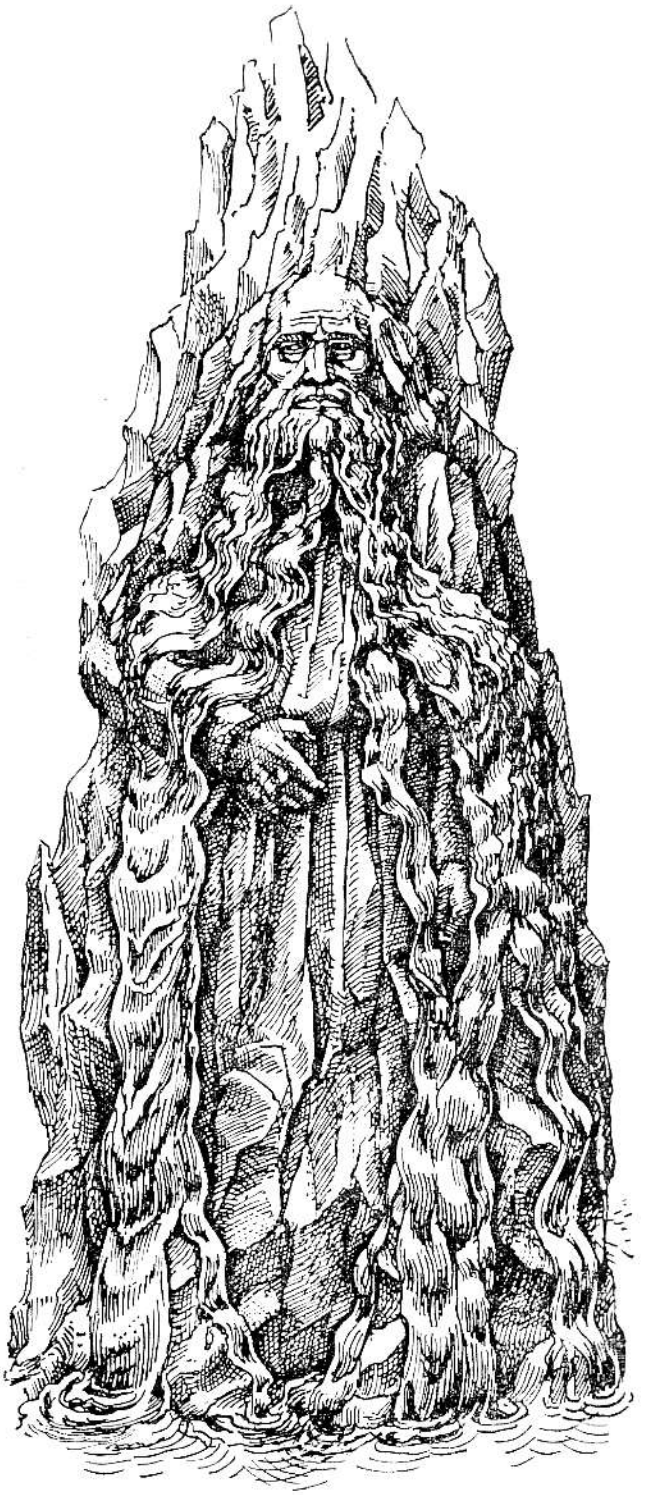

se-nroşeşte, după aceea să fugi ca vîntul pe Muntele Semenic şi s-o răcoreşti în Baia Vulturilor. Cu cheia aceasta poţi deschide Poiana Minunată.

— Şi unde se află Poiana Minunată?

— Nu departe de Cetatea de Foc. O iei pe drumul ce duce spre Şura Ortacilor, dar cînd vei coborî spre Şură, coteşti spre dreapta.

— Îţi mulţumesc, moşule Bei.

— Mergi sănătos, fiule, zise moşul, intrînd iar în munte.

Cînd ajunse Cosmin în Cetatea de Foc era noapte. Din cînd în cînd oraşul era luminat cu văpăi uriaşe, ce urcau pînă în înaltul cerului.

Meșterul Oțelar, înfierbîntat de căldura cuptorului în care clocotea oțelul, îl întrebă de-ndată ce-l văzu, cine este și ce poftește.

Cosmin își spuse aleanul.

— Cheia ce-o dorești, ți-o pot face, dacă îmi aduci veșminte dădătoare de răcoare.

Băiatul n-avea asemenea veșminte. S-a dus însă la prietenul său.

— Dinel, ai cumva haine dătătoare de răcoare?

— Am. Ai nevoie de ele?

— Da.

— Ți le dau cu plăcere.

Cosmin le luă și le duse meșterului Oțelar. Acesta, fericit din cale afară, le îmbrăcă și zise:

— Ești un tînăr de nădejde. Mi-ai împlinit un vis de-o viață. Acum îți pot face cheia, fiindcă nu mai simt dogoarea focului.

Cînd cheia a fost gata, Cosmin a plecat și-a ținut-o deasupra Flăcării-Nestinse.

— Cosmine! Cosmine! Ce faci aici? l-a întrebat ciocîrlia.

— O! Ce bine că te văd! Vrei să mă duci pe Muntele Semenic?

— Vreau, de ce nu!

Cosmin se săltă pe spatele năzdrăvanei, zicînd:

Iute, iute, cum e vîntul,
Du-mă, prietenă dragă,
Acolo, unde mi-e gîndul.

Încă era roșie cheia, cînd ajunseră la Baia Vulturilor. Cosmin o aruncă în apă. Dar cînd s-o scoată, apărură doi vulturi, care se repeziră să-l sfîșie.

— Apoi, dacă așa vă e voia, haideți să ne luptăm, i-a înfruntat tînărul.

Și-ncepură a se bate. Vulturii îl loveau cu aripile uriașe. Flăcăul se zbătea să le apuce capetele nărăvașe. Vrînd să-i prindă unuia aripa, rămase c-o pană galbenă în mînă. În clipa aceea, vulturul căzu jos fără suflare.

— Aa! Deci în pana asta ți-a stat viața!

Vru să-l răpună și pe celălalt, dar ia-l de unde nu-i! Se mai zărea doar ca un punct pe albastrul cerului.

Cosmin luă cheia și zăbovi puțin pe vîrful Gozna să-și adune puterile.

— Ei, vii, Cosmine?

— Vin, vin, Lie-Ciocîrlie.

Zburară din nou pe deasupra brazilor, fagilor și a paltinilor.

— Am ajuns, zise năzdrăvana coborînd. Eu te las că sînt grăbită.

Cosmin deschise poarta. Nefiind nimeni pe aproape, privi Poiana în voie; era înconjurată de munți înalți, iar un pîrîiaș zglobiu se furișa de-a lungul ei, ca un copil neastîmpărat.

Uuu! Uuu! se auzi deodată.

„Un tren?! Un tren aici?!" se miră Cosmin.

Se luă pe urmele lui, ajungînd într-o lume de pitici: case, leagăne, tobogane, toate erau mici.

Pe neașteptate se trezi înconjurat de fetițe și băieți, care-l luară la întrebări:

— Cine ești?

— Ce cauți în poiana noastră?

— Caut florile cu petale catifelate și cu mireasme suave.

— Nu cumva . . . tu ești Cosmin?

— Ba da.

— Atunci pleacă precum ai venit. Du-te la florile de aur, îl alungau copiii.

Cosmin, necăjit s-a îndreptat spre poartă.

Cînd să iasă, o fetiță ascunsă sub o frunză de mesteacăn, i-a făcut semn să se apropie.

— Te duc eu la florile pe care le cauți . . . hai, vino.

Cosmin o urmă. Tot pe după boschete, să nu fie văzuți de ceilalți pitici, se duseră dincolo de muntele cu liliac . . . Zări întîi trandafirul roșu. Vru s-alerge spre el, dar tocmai atunci, din cupa lui se ridică o fată neasemuit de frumoasă, subțire și mlădioasă ca o trestioară. ochii-i avea blînzi ca de căprioară, iar în părul lung, pînă la călcîi, îi luceau zeci de steluțe argintii.

În jurul ei, florile lui o sorbeau parcă din ochi.

În vreme ce le privea, hop! și ciocîrlia.

— Cosmine, ți-ai găsit florile?

— Tăcere! Apropie-te!

Pasărea i se așeză pe umăr.

— Dă fuga la prietenul meu Dinel. Spune-i să vină cît poate de repede pînă aici.

— Bine, șopti năzdrăvana.

Nu trecu mult că Dinel se și arătă.

— De ce m-ai chemat, Cosmine?

— Prietene, privește-mi florile și pe noua lor stăpînă. Învață-mă, cum să îmbunez florile părăsite și cum să-i fiu pe plac acestei zîne?

Dinel, cînd văzu fata, dintr-un salt fu lîngă ea; o îmbrățișă, zicînd bucuros:

— În sfîrșit, te-am găsit. Ce-ți veni, surioară dragă, să întîrzii așa mult pe planeta asta?

— Dinel! Dinel! Ce bine îmi pare că te văd. Ce dor mi-a fost de voi. Ai venit de mult acasă?

— Da. De mult. Dar, spune-mi, ce-ai găsit pe pămînt că te-a făcut să uiți de noi?

În loc de răspuns, fata-l privi pe Cosmin.

După cîteva secunde zise:

— Nu-ți face griji, frate dragă. Nu rămîn aici. Mă întorc cu tine acasă.

— Mergem și noi cu tine, strigară florile într-un glas.

Cosmin sta deoparte. Pricepuse totul. Florile nu-l iertau, după cum nu-l ierta nici zîna. Vru să plece, dar nu se putu urni din loc.

Fata așeză florile într-un coș, își prinse centura-zburătoare la brîu și zise:

— Sînt gata de plecare, frățioare!

Dinel se apropie de Cosmin, îl îmbrățișă, mărturisîndu-i:

— Prietene dragă, eu nu sînt pămîntean. Sînt de pe planeta Aurora. Am venit aici doar să-mi caut sora. De vreme ce-am găsit-o, trebuie să plec. Ai noștri vor fi îngrijorați. Rămîi cu bine.

— Cu bine, zise Cosmin amărît.

Fata luă coșul cu flori și își strînse centura mai tare. Dinel făcu la fel. Îndată fură învăluiți într-o ceață verzuie și se desprinseră ușor de pămînt. După un timp, doar steluțele din părul fetei se mai zăreau strălucind în bătaia soarelui.

Cosmin le urmări îndelung, apoi trist se îndreptă spre ieșire. Se împiedică de ceva. Cînd colo, ce era?! O centură zburătoare.

Cosmin o ridică, privi spre zarea albastră, întrebîndu-se: „Oare cine mi-a dăruit-o? Dinel, zîna sau florile?“

Din isprăvile lui Ninel

A fost odată ca niciodată, dacă n-ar fi fost, nu s-ar fi povestit.

Se spune că undeva în mijlocul Munților de smarald se afla odată un ursuleț pe care-l chema Ninel. Cît era ziua de mare, Ninel hoinărea prin păduri și făcea fel de fel de isprăvi, unele mai năstrușnice decît altele.

Într-o zi călduroasă de vară, Ninel s-a dus la izvor să se răcorească. Pe culmea din fața lui zări o fată ce apărea și dispărea după boschete, întocmai ca luna după nori.

„Oare ce-o fi făcînd acolo?!" s-a întrebat mirat. „Ia să mă duc să văd". Tiptil, tiptil, apoi tîrîș pe burtă s-a furișat pînă aproape de fată. Fata culegea zmeură. Tocmai își umpluse vasul și-l sprijinea de-o buturugă; după aceea, sprintenă ca o căprioară, a dat fuga la izvor, și-a privit o clipă chipul în oglinda de cristal, apoi s-a lăsat în voia îmbrățișărilor reci ale apei ce-o înviorau și-o veseleau ca pe-o sirenă ieșită la lumină.

Lui Ninel atîta i-a trebuit. Cît ai clipi, a și fost lîngă vas. A început să mănînce fructele dulci și aromate c-o poftă nemaipomenită încît s-a mînjit din cap pînă-n picioare.

După ce-a golit vasul, l-a umplut cu frunze și pietriș, i-a potrivit bine capacul, pe urmă — țuști! — în pădurea de brazi.

Mulțumit de ispravă, se-nvîrtea după copaci, făcea tumbe și-atîta gălăgie, de se uitau la el mirate toate vietățile pădurii.

De cum a ajuns în tabăra urșilor și-a chemat prietenii și a început să se laude.

— Ah! ce de zmeură am mîncat!

— De unde?!

— Ha! Ha! Ha!... să vă povestesc. O să vă tăvăliți pe jos de rîs, nu alta.

Și le-a destăinuit totul, așa cum s-a întîmplat.

— Închipuiți-vă, ce ochi mari va face fata cînd în loc de zmeură, va vedea frunze și pietriș... Ha! Ha! Spuneți și voi, ce mai păcăleală i-am tras, nu-i așa?

— Așa e! Ha! Ha! rîdeau și prietenii lui.

O mierlă însă ce sta pe-o creangă deasupra lor, le-a zis cu glas dojenitor.

— Dacă ați ști voi, ce știu eu, n-ați mai face atîta haz.

— Ce? au întrebat ursuleții, ridicîndu-și privirile spre ea.

— Am fost de față, cînd tu, Ninel, înghițeai pe nerăsuflate zmeura adunată de Poienița. Trei zile s-a trudit fata s-o culeagă. Doar știți bine ce rare sînt încă bobițele coapte. A strîns-o cu gînd s-o ducă Zînei-Zînelor.

— De ce s-o ducă? a întrebat Ninel.

— Să-i dea în schimb pînză albă de borangic și fire de arnici, să-și coase haine noi, pe cînd va fi Tîrgul de fete de pe Muntele Găina.

Ninel a încremenit. N-a vrut să-i facă rău fetei, ci doar așa, o păcăleală... Privirile i-au rămas pierdute-n gol, iar gînduri mustrătoare l-au biciuit fără cruțare... „De unde să iau pînză fină și fire colorate?“ se frămînta ursulețul.

Tovarășii lui de joacă se uitau la el neputincioși. N-aveau cum să-l ajute. Și mierla s-a înduioșat de zbuciumul lui.

Deodată, Ninel s-a înseninat. Din noianul de gînduri, unul i-a luminat mintea. S-a sculat ca la o poruncă și-a pornit cu pași repezi spre Cetățile Ponorului. Acolo s-a cățărat pe zidurile mari de piatră și-a privit în grădina fermecată. Floarea albastră, ca ochii Zînei, avea petalele închise, semn că Zîna-Zînelor nu era acasă.

„Am s-o aștept“, a hotărît Ninel, ghemuindu-se într-un colț.

Dar nici bine nu s-a așezat că un fluture poznaș i s-a pus drept pe nas. L-a alungat cu laba. Fluturele a rîs pe-nfundate și l-a necăjit iar. Din nou i-a făcut vînt. Jucăușul zburător nu s-a liniștit, ci tot pe nasul ursulețului a poposit. Atunci, Ninel, furios, a încercat să-l prindă. A fugit prin toată grădina, făcînd-o una cu pămîntul, de nu se mai vedea o floare întreagă, iar pe fluture, nici pomeneală să-l ajungă. Cînd era să pună laba pe el, zbura pe lîngă botul lui, întărîtîndu-l și mai tare.

Pe neașteptate, fluturele a dispărut. Ursulețul s-a oprit, și-a rotit privirile de jur-împrejur, încercînd să ghicească unde s-a ascuns. S-a trezit însă față-n față cu Zîna-Zînelor.

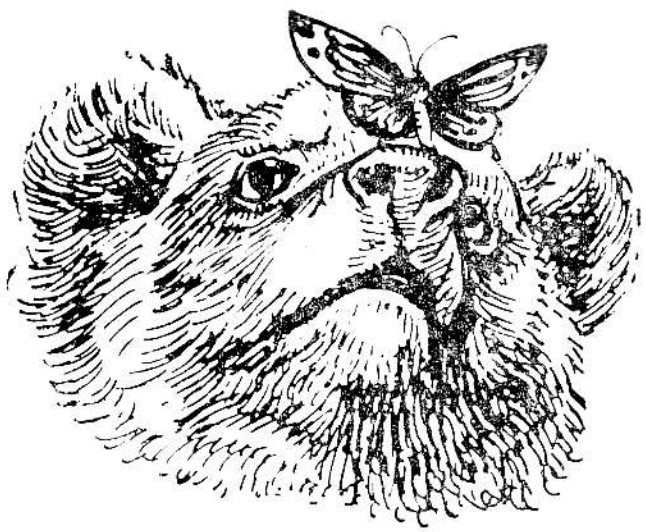

— Ce cauți aici, Ninel?! Și ce-i cu isprava asta?! Nu-ți ajunge pădurea pentru strengării?

„No! iar am încurcat-o“, și-a zis în gînd ursulețul, privind cu coada ochiului grădina răvășită. „Ah! fluture, fluture, de te-aș prinde!“

— Hai, spune-mi, Ninel, de ce-ai venit?!

— Să te rog...

— Ce anume?

— Să-i dai Poieniței pînză de borangic și fire de arnici.

— De ce n-a venit să-mi ceară ea?!

— Fiindcă... fiindcă eu am mîncat zmeura pregătită să ți-o aducă ție.

— Și?!

— Și-acum îmi pare rău. Cere-mi orice, numai să-i dai Poieniței pînza și firele pe care le vrea.

— Bine. Dorința ți se va împlini de-ndată ce grădina mea cu flori va arăta ca înainte, a zis Zîna-Zînelor.

Ursulețul s-a posomorît. Toate florile erau turtite. Habar n-avea cum să le îndrepte. Și cu Zîna-Zînelor nu era de glumit; mai repede își schimba locul stînca de granit, decît ea vorba. Așa că, a pornit agale prin pădure. A tot mers, mers, frămîntat de gînduri, pînă s-a pomenit la Stîna de Vale.

— Noroc, Ninel! i-a dat binețe Voinicul codrilor de smarald.

— Noroc!

— Ei, dar ce-i cu tine, ai pățit ceva?

— Da.

— Ce?!

Și ursulețul i-a povestit toată pățania.

— Hm! să reînvii o grădină cu atîtea flori frumoase, cum e cea a Zînei-Zînelor, ai nevoie de pulbere fermecată, a zis Voinicul.

— Și de unde s-o iau?

— De pe Planeta roșie.

— Aa! N-am cum ajunge acolo.

— I-ascultă, Ninel, zici că fata e harnică?

— Oho! și încă ce harnică, nici o albină nu-i ca ea. Iar de-și oglindește chipul în apă, și izvorul stă s-o privească, atît e de frumoasă. Și are o inimă, ruptă parcă din soare, e de ajuns s-o cunoști și simți

căldura și bunăvoința cu care te-nconjoară... Nu știu, nu știu ce mi-a venit s-o păcălesc...

— Dacă e așa cum spui, te ajut eu.

— Cum? s-a înviorat ursulețul.

— Ai puțină răbdare și-ndată ai să vezi.

Voinicul a tăiat cu toporișca de la brîu, un brad înalt și drept, din mulțimea arborilor veșnic verzi ce-l înconjurau, apoi l-a îndreptat spre Planeta roșie, zicînd:

Brad voinic și viguros,
Din rădăcină eu te-am scos,
Să deschizi calea noastră
Între steaua roșie și cea albastră.

Și bradul a început să se-nvîrtească, mai abitir ca o sfîrlează. Ursulețul și-a pus labele la ochi, simțind că-i gata să amețească.

— Ha! Ha! a rîs Voinicul de slăbiciunea lui. Hai, s-a terminat, poți să privești.

Cînd și-a deschis ochii, Ninel a rămas de-a dreptul uluit: nenumărate scări duceau sus, sus, unde se afla un pod. Nerăbdător ca-ntotdeauna, Ninel a și vrut să urce scara.

— Stai, nu te grăbi. Nimic nu-i atît de ușor, pe cît pare la început. De aceea trebuie să te pregătești, dragul meu prieten, să faci față la orice primejdie.

— Primejdie?!

— Desigur. Află că pulberea face parte din comoara unui balaur.

— Aoleo! Și-atunci?!

— Păi, e nevoie să-l îmblînzești. Ai vreo părere?

— Nu. Nici una, a spus oftînd ursulețul.

Voinicul s-a îndreptat spre o scorbură de unde a scos un vas de lut.

— Iată, vasul acesta e plin cu miere; e de ajuns să-i simtă aroma și balaurul va uita de comoara lui. În vreme ce el se va înfrupta din dulceața pămînteasc, tu ia pulberea și fă repede calea-ntoarsă. Fii isteț și nu întîrzia mult că altfel te va sfîșiia.

Ninel a luat vasul și-a pornit pe scări în sus, ajungînd pe pod a iuțit pasul. Aroma mierei îl cam năbușea. „Gustoasă trebuie să fie", s-a gîndit el. Dar nu și-a mînjit botul nici măcar c-o picătură.

Deodată, o melodie lină ca zborul unei ciocîrlii, l-a făcut să tresară. S-a uitat mirat în toate părțile... De pe un nor plutitor, ca o barcă pe mare, patru fete îi făceau semne să meargă la ele.

Ursulețul le-a privit uimit. Parcă erau din vis: aveau părul lung, lung pînă la călcîi. Două dintre fete îl aveau negru cum e abanosul, iar celelalte auriu ca spicul grîului. Rochiile vaporoase păreau țesute din azurul cerului.

Întindeau brațele spre el, chemîndu-l prin cîntec și priviri.

Ninel, vrăjit, s-a îndreptat către ele, mai, mai să pășească în gol. Salvarea i-a fost, c-a scăpat vasul. Abia atunci s-a dezmeticit. „Ah! Unde mi-a fost capul? Am vărsat mierea pe pod", se sperie Ninel. Frumoasele văzduhului se depărtau vesele, mulțumite de isprava lor.

— Hei, ursulețule, ce ți s-a întîmplat? Te-au fermecat cosminele? a strigat un tînăr chipeș de pe o stea.

— Oh! nici nu mă întreba, a spus necăjit Ninel.

Tînărul a coborît de pe astrul luminos și s-a apropiat de el. Dar nebăgînd de seamă, a călcat chiar în miere și nu-și mai putea dezlipi piciorul.

— Aa! Deci asta era! Nu fi amărît, ursulețule, că nu-i o treabă atît de grea. Așteaptă-mă că vin îndată.

Și cosminul s-a trudit să-și scoată piciorul din miere, apoi s-a avîntat în sus, dispărînd după o stea. Cînd s-a întors avea mîinile pline cu pulbere argintie, pe care a presărat-o peste vasul spart. Nu-

maidecît cioburile s-au săltat, s-au adunat, căutîndu-şi parcă fiecare locul, ca dansatorii ce se prind în horă. După aceea s-au unit încît vasul apăru întreg, plin cu miere, de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat.

Cînd Ninel a vrut să-i mulţumească, tînărul nu mai era lîngă el; se prinsese de-o cometă ce tocmai trecea pe acolo:

— Mergi sănătos, ursuleţule, a strigat cosminul, pierzîndu-se în marea cu stele.

După ce nu l-a mai văzut, Ninel şi-a luat vasul şi-a mers mai departe.

Pe măsură ce se apropia, Planeta roşie apărea ca un pustiu acoperit cu nisip rubiniu.

Nici n-a pus bine piciorul pe ea, că balaurul i-a şi ieşit în cale, gata să-l înşface. Ninel s-a înspăimîntat de s-a zbîrlit blana pe el. A uitat pînă şi de miere. Norocul lui c-a zărit-o dihania şi-a apucat-o cu lăcomie.

Ninel a luat repede un pumn de pulbere şi-a fugit cît a putut.

Cînd a ajuns în grădina minunată era frînt de oboseală.

Amintindu-şi însă de isprava lui, nu şi-a îngăduit să se odihnească ci s-a grăbit s-arunce pulberea roşie peste florile ofilite. Rînd pe rînd, florile se ridicau drepte şi frumoase ca înainte.

Dar, vai! Nu i-a ajuns pentru toată grădina. Amărît şi ostenit s-a dus la prietenul lui, Voinicul codrilor de smarald, care văzîndu-l, l-a întrebat:

— Ei, Ninel, ai adus pulberea?

— Da, însă nu cît trebuie.

— De asta eşti mîhnit?

— Cum să nu fiu? Doar o cunoşti pe zînă.

— Nu te-ntrista, dragul meu. Te mai duci o dată. Uite aici un coş cu pere. Balaurul se dă-n vînt după ele.

Nu prea vesel, ştiind că iar va da faţă cu dihania, Ninel a luat coşul cu pere şi s-a urcat pe podul ce-l ducea pe Planeta roşie. De data aceasta, ţinea coşul strîns în braţe, nu cumva să-l scape.

A mers el ce-a mers, cînd deodată, vîjj! pe lîngă el o rachetă. A fugit pe marginea podului s-o vadă mai bine. Din nebăgare de seamă însă a răsturnat coşul şi toate perele s-au împrăştiat care pe unde: unele pe stelele mai apropiate, altele pe planete îndepărtate.

„No! acum nici cosminul nu mă poate ajuta!" a oftat Ninel.

Dar chiar atunci au apărut lîngă el trei cosmine.

— Ce necazuri ai, ursuleţule, l-au întrebat ele.

— Am scăpat perele în oceanul aceasta de stele.

— O! pentru atîta lucru te necăjeşti!

Zicînd acestea, frumoasele văzduhului s-au înroşit din priviri şi numai ce s-au lăsat, ba pe-o planetă, ba pe o stea, adunîndu-i perele.

Tare s-a mai bucurat Ninel cînd şi-a văzut perele din nou în coş. Nu ştia cum să le mulţumească.

Zglobii din fire, cosminele au format o horă-n jurul lui, jucînd şi cîntînd.

Ninel a ieşit repede din cerc şi-a început să se dea huţa de-a lungul podului.

Fetele au rîs, au rîs cu poftă, apoi l-au îmbrăţişat în semn de rămas bun, şi-au alergat după nava cosmică.

Ursuleţul şi-a luat coşul şi-a pornit vesel mai departe.

Balaurul, de cum l-a zărit, s-a şi năpustit asupra lui să-l înhaţe.

Dar ursuleţul, cunoscîndu-i acum bine năravul, i-a întins coşul cu pere. Bineînţeles că dihania a uitat îndată de oaspetele nepoftit.

Ninel a luat pulbere multă şi-a părăsit în grabă Planeta roşie.

A sosit pe pămînt odată cu Amurgul.

Avînd pulbere îndeajuns, ursuleţul a reuşit să facă grădina mai frumoasă ca înainte. Văzînd-o, Zîna-Zînelor a rămas uluită.

— Nu te credeam atît de vrednic, năzdrăvanule. Du-te acum de te odihneşte că mîine e Tîrgul de fete de pe Muntele Găina.

— Mîine?! s-a întristat Ninel.

— Da.

— Într-o noapte se pot face veşminte frumoase, aşa cum doreşte Poienița?!

— Ce te miri? Doar ştii cît e de harnică. Şi nu fii îngrijorat că-i trimit eu pînza şi firele de arnici.

Ursuleţul tot n-a fost cu inima împăcată. În drum spre casă, s-a abătut prin satul Poienicei. A privit prin geamurile cîtorva case. Aproape în fiecare casă a văzut fete mîndre care-şi încercau veşmintele cu podoabe. Doar Poienița sta tristă, gînditoare; ea n-avea haine de probat, ci doar vise de ferecat.

„M-am zbătut în zadar să-mi repar greşeala. Nu e chip să aibă fata haine noi, pînă mîine în zori." a zis ursuleţul cu amar.

Nu s-a dus la ai săi, ci s-a chircit într-o scorbură bătrînă. Acolo l-a găsit dimineaţa Voinicul codrilor de smarald.

— Hai, Ninel, la tîrg că-ntîrziem.

— Nu merg.

— De ce?

— Nici Poienița nu merge.

— Şi ce-i cu asta? Vino, astăzi am de gînd să-mi aleg mireasa.

— Nu mă duc.

— Treaba ta. Şi Voinicul s-a depărtat fluierînd.

Pădurea era pustie. Toată suflarea, de la mic la mare, a plecat spre Muntele Găina. Numai ursuleţul sta-n scorbură singur-singurel.

— Ninel! Ninel! Unde eşti?

Îl striga mierla, prietena lui.

— Ninel! Ninel! Răspunde-mi!

— Ce vrei? a spus morocănos Ninel, scoţîndu-şi capul afară din scorbură.

— Ninel, vino s-o vezi pe Poienița. E cea mai frumoasă dintre toate fetele. Veşmintele ei sînt cusute cu fir de aur şi argint.

— Cum aşa?!

— Păi, să vezi . . . Azi dimineaţă, cînd au chemat-o surătele ei la tîrg, ea a vrut să le arate pietrele din vas.

— Şi?!

— Cînd colo, le-a orbit strălucirea hainelor scumpe.

— Tu de unde știi toate acestea?

— M-am nimerit să fiu pe aproape, cînd fetele mirate, au strigat într-un glas: „Tii! Ce minunății!" Am zburat repede într-acolo și m-am uitat pe geam.

— Dacă-i așa, mi-ai adus cea mai bună veste, pentru care-ți mulțumesc, a spus Ninel, luînd-o la goană, de nu se putea ține de el nici mierla-n zbor.

Ajungînd pe Muntele Găina și văzînd atîta lume, cîtă frunză și iarbă-n pădure, s-a oprit locului uluit. N-a fost niciodată pînă atunci la Tîrgul de fete și nu știa cum se cîștigă fetele. Întîi de toate însă a vrut s-o găsească pe Poienița. S-a strecurat prin mulțime, avînd grijă să nu răstoarne vreo tarabă cu donițe, fluiere sau tulnice.

Deodată, un cor de tulnice a răsunat peste poiana străjuită de brazi.

Călăuzit de glasul dulce și duios al tulnicelor, numai ce s-a pomenit față-n față cu fetele din Vidra, în fruntea cărora se afla Poienița. „Ah! Cît e de frumoasă! Parcă ar fi soră geamănă cu Zîna-Zînelor!" și-a spus în gînd Ninel.

Apoi, fetele au lăsat tulnicele jos, și-au jucat „Învîrtita" în vreme ce lăutari iscusiți au prins din zbor ultimile șoapte ale tulnicelor, și-au continuat să umple văzduhul cu voia bună și îndemn la joc.

Mai alături s-a încins „Jocul călușarilor", „Țarina de la Abrud" și multe alte jocuri, de nu știa ursulețul unde să mai privească... Cînd, pe neașteptate, a dat cu ochii de Voinicul codrilor de smarald, care s-a prins în „Sîrba muntenilor" lîngă o fată chipeșă și bună jucăușă. „Pe semne el n-a văzut-o pe Poienița!" a bombănit Ninel.

Dar, parcă, aflîndu-i gîndul, Voinicul și-a rotit privirile în jur: a zărit-o pe Poienița. Repede s-a desprins din joc și s-a îndreptat spre Poienița și lîngă ea a rămas.

După joc, și-a luat aleasa de mijloc și-a pornit pe drumul ce ducea spre Stîna de Vale.

Ninel a rămas o clipă nedumerit... Păi, n-a plătit nimic nimănui pentru că a luat-o pe Poienița...! și-a zis el.

A pornit pe urmele lor. Tot ascunzîndu-se după copaci, nu-i pierdea pe tineri din ochi.

Cînd cei doi s-au oprit să se odihnească, l-a văzut Poienița și i-a strigat:

— Hai, Ninel, nu te mai ascunde. Știm că ești acolo, după bradul cel înalt. Vino, că nu mai sînt supărată pe tine; mi-a povestit Zîna-Zînelor tot ce-ai făcut pentru mine.

— Prietene, nu se face să așteptăm prea mult, căci avem drum lung de aici pînă la Stînă, i-a zis Voinicul codrilor de smarald.

Ninel a țîșnit atunci de după brad și-n veselia lui s-a dat tumba o dată, de două ori, de zeci de ori, însoțindu-i pînă acasă, unde-i așteptau nuntașii cu mesele întinse și cu lăutarii pregătiți.

Nunta a ținut șapte zile și șapte nopți. Toți au mîncat și au băut, numai Ninel a mai făcut și cîteva isprăvi.

Mirii însă nu s-au supărat, ca pe un prieten l-au ocrotit pe lîngă casa lor.

Și dacă am aflat eu bine, toți trei trăiesc și astăzi în Codrii de smarald.